

Terapi Günlükleri 3

Çağla Everest, 10-20 Eylül 2019

10 Eylül, 2019, 11:29

Terapistimden

Merhaba Çağla, dün senden sonra araştırınca kırmızı kitabın 1993 tarihini gördüm. “Nasıl olabilir de bunu bana yapmalarına karşı koyamam ve olanları hatırlayamam” diye soracağın kesindi. Dissosiyatif (unutkanlık çözülmesi) bilinç küçük yaşta oluşur ve benzer nitelikli travmalar otomatik olarak öyküsel bellekten ayrı ve erişilmesi çok güç bir alanda tutulur. Bu oluşum travmanın ardından bellek temizliğini yapar ve hiçbir şey hatırlayamazsın. Geriye sadece nedeni bilinmeyen ağlama nöbetleri, bedensel acılar ve korkunç duygular kalır. Bunlar da sana yakıştırılan delilik olarak etiketlenir. Bu oluşum benliğin yıkıcı gerçeklik karşısında bütünlüğünü korumak için geliştirdiği bir savunmadır. Erken çocukluğun çaresizliği içinde beynin yapabileceği daha iyi bir şey yoktur. Ama bugün her şey çok farklı. Önce bilincinin karanlıkta kalmış parçalarını açık alanla bütünleştirip kendini güçlendireceksin. Sonra bu öyküyle ne yapacağına karar vereceksin. Benimle konuşmadan hiçbir şey yapmayacağına inanıyorum. Görüşmek üzere Çağla.

18:58

Terapistime

Konu: Uğraşma, bırak tedavi olayım!

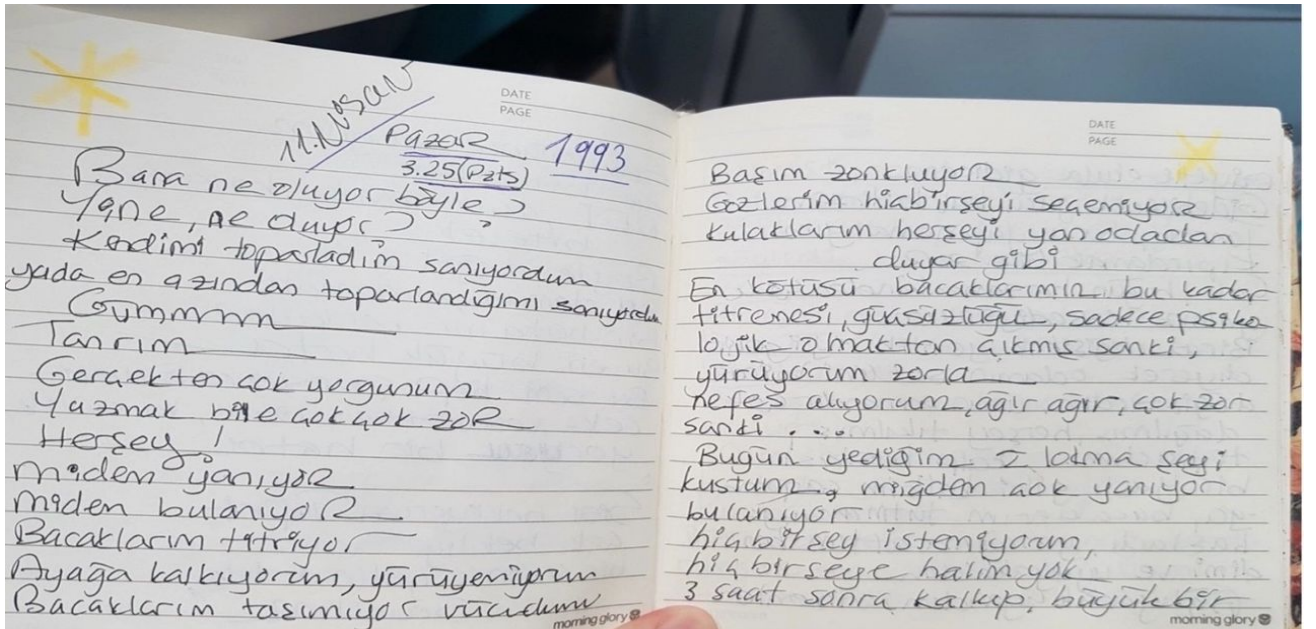
Merhaba Şafak Hanım, bu maili bugün ikinci kez yolluyorum. İlki gönderilen kutumda yok. Belki de buradan takip ediliyorum! Konuya yazdığım mesaj takip edip mailime müdahale eden manyağa.

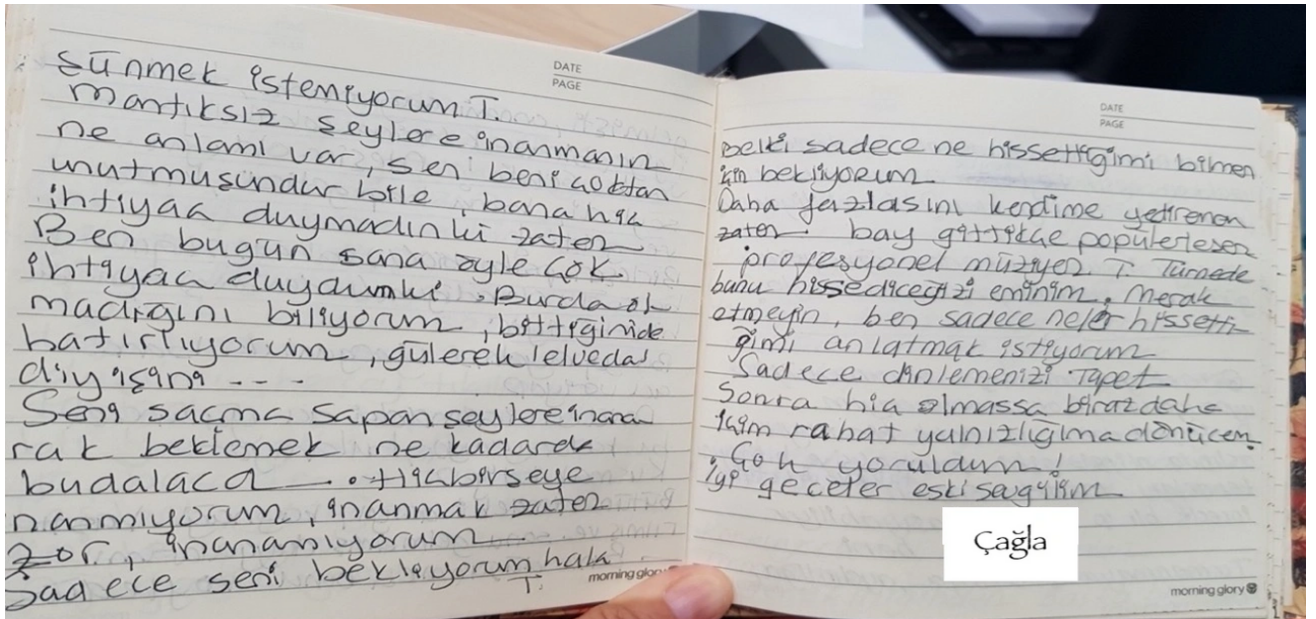
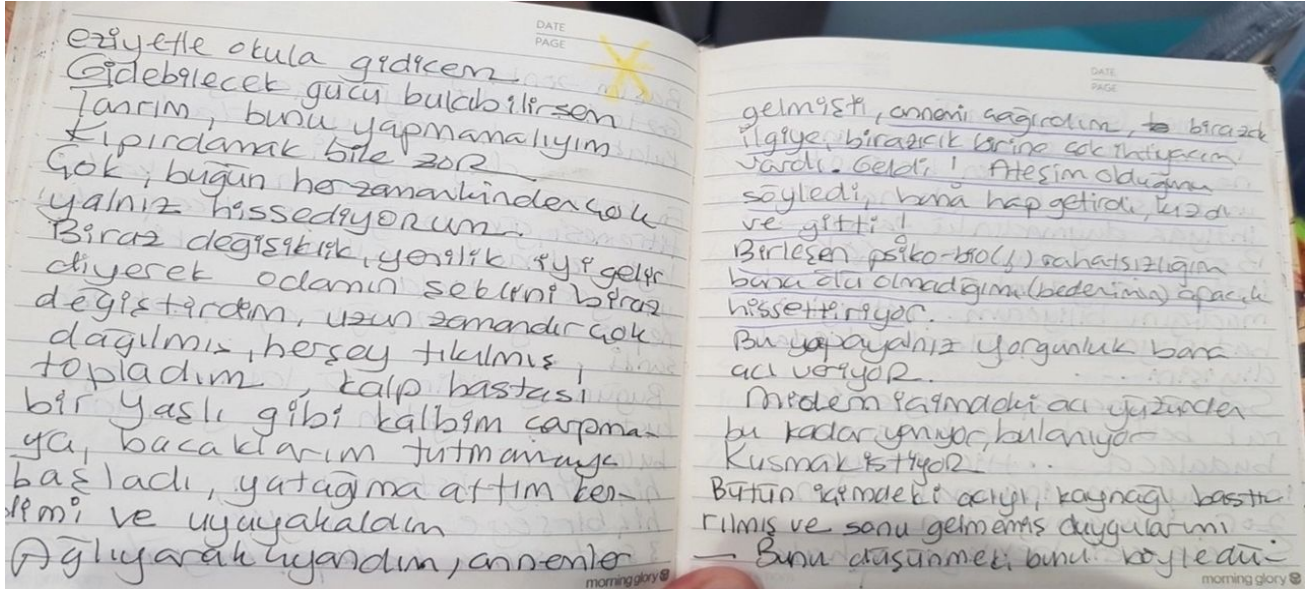
Ben İngiltere'ye gitmeden ve Tibet turneye çıkmadan önce babam onunla konuşmuş olsa gerek. Günlüklerimi okuyorum. T'nin ev arkadaşı bana, "Oyun gibi ayrıldınız, üzüleceksin," demiş. T gitmiş ve beni aramamış. Onu çok sevdiğime ve bekleyeceğime karar vermişim. Bir gün, bir pazar, bu maile eklediğim sayfalarda yazım iyice bozulmuş. Çok korkunç bir hale gelmişim birden! Okuyun lütfen. Alta ekleyeceğim.

Sonraki sayfalardan birinde T arıyor. Çok seviniyorum. Dönüyorum, diyor. Heyecanla gelmesini bekliyorum. Geldiği gün aramıyor. Ertesi gün merak edip telefonumu açıyorum, hat kesik. Koridordaki telefona bakıyorum, o da kesik!

Niyeyse çaresizlik içinde müzik dinleyerek teselli bulmaya çalışıyorum... Bir süre sonra da İngiltere'ye gidiyorum.

Merak etmeyin bir şey yapmayacağım, tüm dengeleri alt üst etmeyi göze alacak bir gücüm yok, fazlasıyla zayıf hissediyorum. Başım hiç durmadan ve felaket ağrıyor dünden beri. Hâlâ inanmıyorum. Keşke perşembe gelebilsem, bir değişiklik yok mu?

“Kendimi topladım sanıyordum. Ya da en azından topladığımı sanıyordum.”
Eve gitmediğim için toparlıyormuşum.

12 Eylül 2019

Yıllarca yaz, esas olanlarla, hayatının içine eden esas gerçeklerle ilgili tek kelime kaleme alma. Unutmama kaygısı ile kayıt tutma hevesine kapılıp an be an naklen yaz, asıl bas bas bağırıp, demir parmaklıklara, mahkemelere, eli şişli vahşilere teslim edilecek o sapıkların, empati yeteneğinden yoksun psikopat pedofillerin bana, bebekliğime, çocukluğuma, genç kızlığıma, kadınlığıma,

anneliğime yaptıklarından bir solukluk haber bile nakşetme sayfalarına. Çocukluğumdan beri yazdıklarımı okuyup okuyup iz sürdüğüm zaman tek rastladığım ne olduğunu anlayamadığım çöküşler yaşamış olduğum; baş ağrıları, baş dönmeleri, mide bulantıları, kusmalar, bedensel ağrılar sancılar, seslerin yan odalardan duvarları aşır gerçekliğime kavuşamıyormuş hissi...

Karnımda sessizce sızlanan sancı korkuymuş, terapistim söyledi. O karnımdan mideme, oradan boğazıma yükselen kor yumruğun adı korkuymuş.

Anılarım bölük pörçük. Sahneler var. Baş ve sonu olmayan, anlamaya çalışınca kaybolup gittiğim kısacık anlar. Dalıp dalıp gidiyorum. Dalıp gitmelerimin içinde nerelerde dolaşıp neler düşündüğümü yakalayabildiğim anlarda buruk bir heyecana kapılıyorum. Gerisi de hemencecik geliverecek, çabucak bitecek, geçecek, diyor bir ses içimden. Görünenlerin gerçek hikayemdeki tehditlere takılmadan serbestçe dolaşan ve beni andan koparıp duran anahtarlar olduğunu anlamak beni korkutuyor.

Hatıramda canlanan sahnelerden bazıları şöyle:

Ankara’da yaşadığım dördüncü ev, teras katı. Babam gelmiş ziyarete. Arkadaşım Dilan var. Salonumdaki yuvarlak ahşap masada oturuyoruz. Dilan konuşmamızın onu kapsamayan özel içeriğinden rahatsız olarak koltuğa geçiyor. Bu benim yorumum. Babam geleceği için salonun şeklini değiştirip güzelleştirmişti. Babam, “Bizim zamanımıza göre annenle ben özgür düşünceliydik. Seni kısıtladığımızı düşündüğün şeyleri yapabilmişsen bile hep bu sayede.” Çok şaşırdığımı, asla ona katılmak istemediğimi hatırlıyorum. Sahne kapanıyor. Sonraki yıllar bu sözlerini her hatırladığımda jenerasyon farkının ne demek olduğunu, bir zamanların özgürlük anlayışıyla şimdiki farklı olabildiğine göre, yirmi otuz sene sonra benim şu anda akıl bile edemeyeceğim bir hale geleceğini düşünüyorum. Dilan o gece bizde kalsın diye çok ısrar etmişim yine de kalmamıştı, koltuğa geçişi o gecedan çıkıp gidişi benim için. Babamın konuşmalarının onu bizden uzaklaştırdığını hissediyorum sadece. Dilan’ı bulsam, ne hatırlıyorsa anlatmasını istesem ondan... Sonraları benden hoşlanmamaya başladığını, uzaklaştığını, koptuğumuzu hatırlıyorum birden.

İngiltere’de bir sene süren üniversite başarısızlığımı başlatmak üzere ev ararken babamla bir otelde kalmıştık. İki tekli yataktan ibaret, toprak rengi desenlerle dolu loş bir oda. Sohbet ediyorduk. Annemden önce hiç sevgilisi olup olmadığını sormuştum. Hoşlandığı biri olduğunu ama birlikte olmadıklarını söylemişti. “Neden?” Yanıtlamak istememişti. Israr edince gülmüştü, o zamanlar ilişkilerin şimdiki gibi olmadığını, söylemişti. Daha fazla soru sormadığımı hatırlıyorum. Başka bir şeyler olmuştu. Ben ona ya da o bana doğru bir yaklaşma. Sahne burada kapanıyor. O günler içindeydi, İngiltere’de, babamın yolda yürürken elini sırtıma koyduğunu, elinden kurtulmak için hızlanıp yana çekildiğimi hatırlıyorum. Kendimi anlayamadığım için hatırladığım bir an bu. Babamı severdim. Benimle konuşurdu, dinlerdi. Neden eli beni o kadar rahatsız etmişti?

13 Eylül 2019

Az önce babamın sekreteri aradı: “Babanız size yollamam için bir zarf verdi, adresiniz aynı değil mi?” Karnım, midem, boğazım, ağzımın içi, üstü, damağım korku salgılayarak gerildiler. Bu salgı yakarak tuhaf bir şekilde tükürüğüme karışıyor sanki. HÂLÂ ÇOK KORKUYORUM, ÇOK.

Teyzemin kızı Seda hukuk okudu. Bir sene amcamın yanında çalışmıştı. Canım Seda, bir bacağı sakat doğmuştu, bebek haliyle küçük kemiği gelişsin diye hastanede aletlerle bileği kanatılırken koridorları inleterek ağladığını hatırlarım. Teyzemin, anneminkinin tersine, ilgili, anlayışlı, şefkatli dost anneliğiyle büyüdü. Akıllı, okuyan, cin bakışlı uyanık bir kız oldu, avukat çıktı. Amcam avukat olunca elbette orada pişmesi beklendi ve bürosunda çalışmaya başladı. Haberlerini annemden alıyordum. Kandilli ev aile ziyaretlerimden birinde o da vardı, teyzemle birlikte gelmişti. Amcamın yanından ayrıldığını söylemişti. Anlayamadığım bir merakla gözlerimi dikip, “Neden?” diye sorguladığımda sessizce bakmıştı bana. Kendimi bildim bileli çok okuyan, uzun upuzun aile buluşmalarında boynundan hiç eksik etmediği kravatu omzunun üzerine savrulmuş, diğerinin üzerine attığı bacağındaki pantolonun paçası dizine dek sıyrılmış, kendinden geçmiş bir halde Kant’tan, Freud’dan, annemin narsisizminden ve daha neler nelerden bahseden, kitaplarla dolup taşan çalışma odasında hukuktan öte felsefe, psikoloji ve sosyolojiyle ilgili her haltı yalayıp yutup anlatmaya, her birimizin bolca analizini yapmaya bayılan başarılı bir avukattı amcam. Öğretici olmalıydı onunla çalışmak. Hayal meyal bir ofis hatırlıyorum, bir tahta vardı sanki, kara tahta veya sadece yazı tahtası, hareketli hızlı bir anlatım çizilip yazılmıştı üzerine. “Öğrencilerim geliyor buraya, ders anlatıyorum onlara,” diyen sesini duyuyorum amcamın, “Bu kadar ilgiliysen duruşmalarına gelsene.” Çok sonraları bir filmde bir ofis odasında dışarıdan söyledikleri yemekleri yiyerek bir dava üzerine çalışan avukatlar gördüğümde amcamın ofisinde de böyle oluyordur herhalde diye düşündüğümü hatırlıyorum. O film sahnesini amcamın ofisi olarak yorumlayıp kaydetmiştim zihnime. Gerçekte nasıl bir ofis olduğunu neden bu kadar merak etmiştim, neyin yerine bu sahneyi koymuştum bilmiyorum.

Seda neden ayrılmıştı onun yanından?

Gözlerini kısarak bakmıştı bana bir süre. “Zordu,” demişti bir süre sonra.

“Nesi zordu?”

“Amcan gece geç saatlere kadar orada kalmamı istiyordu. Her gece taksiyle dönüyordum eve.”

Bakışmaya devam etmeseydik sormazdım, bir şey beni tetikliyordu, “Onunla çalışmak nasıl bir şey?”

Düşünceli manidar bakışı koyulaşırken yavaş yavaş yanıtlamıştı, “Sert ve acımasız biri...”

Dinleyememeye başlamıştım. Yine nereye dalıp gittiğimi bilemediğim yerlere gidip döndüğümde, oturduğum yerde kilit olmuş bedenimi çözmek için pozisyon değiştirirken, “Hala avukat olmak istiyor musun,” diye sormuştum.

“Kesinlikle,” demişti, “kötülerle mücadele etmek için çok çalışan başarılı bir avukat olacağım.”

Biz sonsuza dek sürecekmış gibi bakışırken annem konuyu dağıtmıştı, her zamanki gibi.

Sevgili Seda, bu korku azaldığında, daha iyi hissettiğimde, bir gün, sana ulaşmayı düşünüyorum.

Birdenbire geliyor anılar. Öyle dururken. Dayanılmaz anlar. Babamın donumu yırtıp üzerime çullanışı... Annem kaç kere evde parçalanmış donumu bulmuştur acaba? Bilge'nin donunu da babam mı parçalamıştı? Ya rabbim!

Sık sık aklıma gelen ve her zaman nedenini merak ettiğim tuhaf bir anım var. Utandığım için hiç kimseye anlatmamışımdır bunu. Kocaman kız olup evden ayrılana dek her gece yatağımı ıslattım ben. Annem geceleri beni çişe kaldırırdı. Bir türlü tam uyanamazdım. Klozetin önünde bacaklarım ayırık yüzüm duvara bakar halde ayakta dikilir, annemin “çışışış çışışış” demelerini duyardım. Çişimi yapmamı isterdi ısrarla. Çok çok uzun sürerdi, çok gece... Neden ayakta? Ben erkek değilim ki! Hep merak ettim bunu.

Hiç ışık olmasın isterdim uyurken. Annemle atıştırdık bu yüzden. O inatla koridorun ışığını açardı. Ben çıldırırdım. “Kapkaranlık olmalı,” diye tuttururdum. Banyonun ışığını yakardı bu kez, kapısını ince ışıktan bir çizgi kalana dek kapatıp aralık bırakırdı. Kapının altından sızan ışık bile beni darlardı. Bir süre sonra kalkıp onu da kapatırdım. Geceleri ışıktan nefret ederdim, nefret.

Hatırlıyorum. Babam geceleri yatağıma gelirdi. Bazen ağzıma penisini sokarken uyanırdım. Karanlıkta, zihnimin içi ışıkla dolardı, babamın apaydınlık gülümsemesiyle aydınlanan bir ışıkla. Daha olay yaşanırken unutuyordum yani.

Bir sahne de Fenerbahçe'deki evin mutfağında. Annem tezgâhta bir şeyler yapıyor, ben şaşkın bir halde gece gördüğüm rüyayı anlatıyorum. “Anne, bak elime, sanki hâlâ elimde, buz gibi kabzasını elimde hissedebiliyorum. Silah tutuyordum rüyamda. Elim hâlâ sertliğini ve soğukluğu hissediyor.” Annem bana bakmıyor bir türlü. Bana baksın istiyorum, bir şeyler söylesin, beni takılıp kaldığım soğukluktan kurtarsın. Bakmıyor. Mutfak tezgahında ağırdan oyalanıyor. “Anne, bana bak, bir şeyler söyle...” Sonunda söylüyor, “Saçmalama.”

Terapistim, sonunda buldum seni, bu anılarımın hepsinin ne anlattığını, başını sonunu, içini berisini anlamaya başladım. Yeni, şimdi, 46 yaşında!

Kötü her yerde aynı belki de. Belli başlı kötüler var sadece.

Hayatlarımıza damga vuran filmler vardır. Benim filmlerimden birinin “Şeytanın Avukatı” olduğunu fark ettim ve dün akşam tekrar seyrettim. Gösterime giriş tarihi 30 Ocak 1998’miş. 24 yaşındaymışım, Kıbrıs, DAÜ, üniversite yıllarım. İletişim bölümünde okuyan bir erkek arkadaşım vardı, sürekli film seyreder, tartışırdık. Profesyonellikten uzak duygusal yorumlar yaptığımı söylerdi, bozulurdum. “Şeytanın Avukatı” benim için olay filmi. Erkek arkadaşım filmi havalı bulmuştu, bense aydınlanmışım sanki. Bizim avukatın zavallı eşi, gösteriş meraklısı komşusunun bir türlü beğenmemesi üzerine sürekli evin dekorasyonunu değiştiriyor, ruhu bu duygusuz soğuk komşu tarafından yüzeye çekilip mütemadiyen (dedemin sözüdür) hırpalanıyordu. Nasıl da annemdi bu komşu! Üstümü başımı beğenmez, sürekli kötüler, beni yeni baştan yaratma hevesiyle alışverişlere çıkarıp neyi beğenmezsem onu alıp giydirmek için yapmadığını bırakmazdı. Zavallı eş bendim. Hastane odasında kendimi öldürmeden az evvel kırmızı gözlerim ve perişan halimle otururken, yumuşak, mesafeli sesiyle sözüm ona beni teselli ederek yüzümün önüne getirdiği aynada kendimi görmeme neden olan kadın da yengemdi. Şeytan elbette amcamdı. Filmin sonuna doğru açığa çıkanlar, ofis ayini içeren sahne, belleğimde yoktu. Sonla ilgili tek hatırladığım her şeyin yeniden başladığı ve aynı sınavların bitmeksizin devam edeceğiydi. Tüm bunları seyrederken hatırlayınca şaşırdım. Şimdi düşünüyorum da, avukatın annesi de anneannemi çağırıyordu.

Babam yoktu filmde. Tutunduğum tek dal, lekelenemezdi zaten, bingo. Oysa asıl başrol oyuncum babammış. Belki kardeşimin ve annemin de. Kuzenlerimin başrol oyuncusu amcam olmalı.

Amcam benim başrol oyuncum olmak için ne yaparsa yapsın o kişi hep babam oldu. Babamı, tüm kişilikleri ile sevdim ben. Bebekliğimden itibaren sevgilimdi o benim, her anlamda. Beni seven, bana tapan, beni annemden koruyan, benimle sevişen, beni döven, vücudumu amcama, tüm aileye sunan... acılar içinde, zavallı, öfkeli, hırslı, acımasız, karanlık, sapık... bir o kadar aydınlık, sevimli, sevecen, akıllı. Sevebildiğim, tutunabildiğim tek insan, bebekliğimin, tüm çocukluğumun aşkı. Sırf bu yüzden belki, annem benden nefret ediyordu. Ona anlattıklarımı başkalarına da anlatırım korkusuyla oluşturduğum tehdit ve kıskançlık yüzünden beni, öz yavrusunu sevemedi, bağrına basamadı. Beni yaralamayı, ezmeyi, hırpalamayı, zihnimle ve görünüşümle oynamayı, bundan zevk almayı seçti.

Annem, bazen kendini kaybetmiş gibi bana doğru gelip sarılmak ister. Kandilli’deki evlerinin çatı katındaki odada kalıyorduk. Çocuğum kısa bir süre önce doğmuştu. Geceleri kapıyı kilitlettiğimi hatırlıyorum. Bir akşam annem çatı katına çıkmıştı. Ağlıyordu, “Senin için ağlıyorum. Çok yalnızsın. Yapayalnız...” Gözleri kızarmış, ağlamaktan zor konuşur bir haldeydi. Sertçe odamdan dışarı itmiştim

onu, “Şimdi mi geldi içinden acımak! Defol odamdan! Bana sakın acıma. Sen kendine bak!..” demiştim onu iterken. Ona olan öfkem hep o kadar koyu ve yoğundu ki! Sebeplerini anlatmaya kalkışsam kaybolur gider, anlatmayı denesem ancak can sıkar, “Bütün anneler böyle, büyü artık” türünden sözler duyup ezilirdim. Hatırlayamadığım bir şeyler vardı, biliyordum ama kimse için geçerli, anlaşılır bir sebep değildi ki hatırlayamamak. Geceleri odamın kapısını bile neden kilitlediğimi bilmiyordum. Kime ne anlatıp anlayış ve destek bulacaktım ki!

Kapıyı kilitliyordum. Yine de bilmiyorum, babam gelip kapıyı tıklatıyor ve ben onu içeri alıyor muydum, hiç bilmiyorum. Evinde kalıyordum, babamdı, içeri almayacak denli bir şeyler oluyorduysa ve ben hatırlasaydım bırak kapıyı açmamayı, o evde kalmıyor olmamız gerekirdi. Belki yakında bunu da hatırlayacağım. Terapistim, “Sırayla,” diyor hep. Bugüne gelmemiz için tüm geçmişimi sırayla çalışmalıymışız.

14 Eylül 2019

Geceleri ben de uyuyamıyorum artık baba! Tıpkı senin gibi, kalkıp evde dolaşıyor, yatağıma yattığımda huzur bulamıyorum. Aramızdaki o çok çok büyük ve hayati derecede önemli fark ise şu: Ben senin gibi kötü değilim. Hiç olmadım. Benim hatırlamadıklarım senin bana yaptıklarındı. Senin hatırlamadıkların ise senin bana yaptıkların.

Geceleri tuvalete gitmek veya su içmek için kalktığımda oturma odasında oturuyor bulurdum seni. Neden uyanık olduğunu sorardım, “İşte,” derdin, “uyuyamadım.” O tatlı yüzünle söylerdin bunu. Bir keresinde çocuğumla küçük odada kalıyorduk. Sizi ziyarete gelmiştik. Annenin ısrarları nedeniyle sizde kalmayı deniyorduk. Hatırlamıyordum, hiçbir şeyi. Uyuyamamıştın işte, ne vardı ki, “İyi geceler,” deyip odama dönerken hızla arkamdan geldiğini, beni çocuğumun uyuduğu yatağa fırlatıp altımdakileri parçalarcasına çıkarıp beni arkadan becerdiğini artık hatırlıyorum baba. Hırsla, öfkeyle, vahşice baba! Ne zaman böyle canavarlaşmıştın, nasıl! Bir zamanlar yumuşacıktın bana karşı, prenestim ben. Çocuğum uyanmasın diye gıkımı çıkaramıyorum, bir yandan ona dokunmak için uzanan elini engellemek için uğraşıyordum. Çocuğuma dokunmaya, onu okşamaya yelteniyordun! Ağır hayvansı tecavüzüne ses etmiyordum ama çocuğum! Seni bana karşı böyle öfkeli ve hırslı hâle getirenin amcam ve büyüdükçe kolayca sevişen, sevgilileri olan bir genç kıza ve kadına dönüşmüş olmam olduğunu artık biliyorum. Seni, her hâline rağmen, annemin ve amcamın vahşetinden korumak isteyen bir şefkatle sevmekten o gece vaz geçmiş olmalıyım. Öyle mi acaba, hâlâ buraları hatırlayamıyorum.

Çocuğuma ne kadar yaklaşabildin? Hatırlamıyordum ki! Ne çok aynı ortama soktum ikinizi... Çıldıracığım!

Ona da dokundun, ağzına boşaldın, artık biliyorum. Bu sabah anladım, hayır, dün gece. Uyanıp durdum, bir türlü uyuyamadım. Dehşet içindeydim. Seni içeri almış olabilir miyim, kapıdan

pencereden girmiş olabilir misin, evimde misin, burada mısın... Evi dolaşıp durdum tüm gece dehşet içinde.

Yıllardır yaşıyorum bu korkuyu ben, geceleri kalkıp evi dolaşıyorum korkuyla. Sonra kendimi sakinleştirip yatıp uyuyor, bunu da unutuyorum. Uyanmama neden olan kabuslarımdaki korkunç adamın yüzü yoktu. Onun sen olabileceğini, bunun paranoya değil gerçek olabileceğini, SEN olduğunu bilmiyordum! Bilmiyordum!

Bilge F. okulunda okuyordu. 3. Sınıfın son haftalarıydı. Sınıf öğretmeni aramış, “Çağla Hanım, çok korkunç bir şey oldu,” demiş anlatmıştı. Bilge, “çocuklar benimle alay ediyorlar, yüzünde pipi var, diyorlar bana,” diyerek ağlama krizine girmiş, kendini yerlere atmış. Tüm çocuklarla konuşulmuş, hiçbir çocuk böyle bir şey söylediğini kabul etmemiş. Zaten hep birliktelemiş. Mandala dersinde gruplar halinde her masada 4-5 çocuk birliktelemiş...

Yıllar önce bir hafta birlikte olduğum bir adam vardı. Çocuğum 2-3 yaşlarında, Kaz dağlarındaki arazimizde hep çıplak dolaşıyordu, dereye girip çıkıyordu. Ah bugün olsa, hayatta çıplak dolaştırmazdım seni çocuğum, hiçbir yerde, asla. Çok çok özür dilerim bunun için. O herif çocuğumu elleriyle tutup havaya kaldırmış, bana arkasını döndüğünde ağzıyla pipisindeki yaprak parçasını almıştı. O gün hayatımızdan defetmiştim onu. Bu muydu? Seneler sonra birden sınıfta bunun yüzünden mi böyle bir kriz geçirmişti? O gün okuldan eve geldiğinde bu krizle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu çocuğum. Çocukların onun boyadığı mandalayla beğenmediklerini hatırlıyordu bir tek. Çıkarıp göstermişti. Seçtiği renklerin çok güzel olduğunu söylemiştim, o kadar. Başka bir şey hatırlamıyordu. Ne yapabilirdim ki!

Lanet olsun!

Apandisit ameliyatı olmuşum. Haziran 2018. Acıbadem Kozyatağı hastanesine gitmiştim sancılar içinde. Ben hastanedeyken kardeşimle babam evimize gidip, komşumla kalan Bilge’yi almış, hastaneye bana getirmişlerdi. KARDEŞİMLE BİRLİKTE! Hemen bundan sonra mı olmuştu bu kriz? Lanet olsun. Lanet olsun.

Çocuğuma ne yaptın hasta, sapık, canavar herif? NE YAPTIN ONA? NE YAPTINIZ?

Sabaha karşı hep yanıma gelir çocuğum. Bu sabah yatakta sohbet ederken çocuğuma babamdan bahsettim. “İki yüzü, iki kişiliği var,” dedim, “Biri tatlı, diğeri canavar.” Harry Potter’dan bir karakter söyledi hemen. 1. Bölümdeki öğretmenlerden biriydi, kafasını çevirdiğinde arkasında Voldemort’un yüzü vardı. “Onun gerçekten iki yüzü vardı, biri kafasının arkasında,” dedi. “Evet,” dedim, “onun gibi.” Sonra karnı ağrımaya başladı birden. Çok karnı ağrır benim çocuğumun. Onu dinledim, sırt üstü yatıp dizlerini karnına çekti, karın ağrısına iyi gelen bir pozisyon aradı. Şefkat gösterdim, hepsinin

gececeğini, güçlendiğimizi, daha da güçleneceğimizi söyledim. Şefkatimi, ilgimi içti. Yarım saat sonra, “Açım diye belki,” dedi. Sonra, “kakam var,” deyip tuvalete gitti. Ben de kahvaltı hazırlamaya.

Annemle mesajlarımıza baktım. Ameliyattan sonra, Küçükyalı’daki evdeyken, bayram zamanı, amcamlara gitmeden önce bize uğrayıp eşya ve modem bırakmışlar. “Baban kesinlikle eve gelmek istemiyor, Bilge’yi yolla modemi versin,” yazmış annem.

“Bilge gelemmez, hasta. Karnı ağrıyor,” yazmışım cevap olarak.

Kaçıracak mıydınız lan çocuğumu? Alıp amcamlara ayine mi götürecektiniz? Kandırıp arabaya bindirecek, sonra da kendi gelmek istedi mi diyecektiniz?!. Ben güvensizliğimle boğuşup, içim içimi yiyerek bekleyecektim! Şüphelerimden bile şüphelenecek, kendimle kavga edip duracaktım.

Ben Bilge’yi göndermeyince gelmiştiniz. Komşularım ve biz bahçedeydik. Babamın komşularımın varlığını idrak ederek yürürken yavaşladığını hatırlıyorum. Eve girmek istememişti babam. Modem torbasını uzatmıştı bana. Bilge’ye da bayram harçlığı diye 400 TL çıkarıp vermişti. 400 TL. Yıl 2018. Büyük para. 8 yaşında bir çocuğa bu miktar para ne demek? O para ne içindi baba? NE İÇİN HA?

Bayramlarda sıraya girerdik kardeşim ben kuzenlerim. Amcamın elini öperdik, bize büyük paralar verir, “Torikler sizi,” derdi. Babam sıraya girmemizi istemezdi, merasim, gelenek görenek adamı değildi o. Amcam kadar büyük paralar da vermezdi asla.

Çocuğum, canım, yavrum...

Güvenlikten aradılar. Babamın yolladığı zarf gelmiş. “Alın, orada dursun. Birazdan dolaşmaya çıkacağım, gelip alırım,” dedim. Midem bulanıyor. Karnım ağrıyor. Korku, nefret, öfke birbirleriyle yarışarak boğazıma doğru tırmanıyorlar.

Bilge sitede oyun oynuyor. Ara sıra çıkıp sitede yürüyorum. Hem onu görünce rahatlıyorum hem hareket oluyor. Babamdan gelen zarfı almak için terliklerimi giyip dışarı çıkıyorum. Önce Bilge’yi buluyorum. Basket sahasında oynuyor. Güvenliğe gidiyorum. Bacaklarım tir tir. Ne olabilir zarfın içinde? Şarbon bile olabilir. Beni takip ediyor ve hatırladığımı öğrendilerse! Zarf elimde kafeye geçip oturuyorum. Telefonumdan terapistime mail atıyorum: “Babamın yolladığı zarfı almaya güvenliğe gidiyorum. Orda kalsın gelip alırım dedim. Haberiniz olmasını istiyorum. Ç.”

16:48

Kalbim ağzımda atıyor. Zarfı çöpün üzerine tutarak açıyorum. İçindeki beyaz dosyayı çıkarır çıkarmaz dışındaki zarfı çöpe atıyorum. Titreyerek masaya geçip oturuyorum. Ne saçma! Arabamın kaskosuyla ilgili ek bir belge. Kaskonun kendisini bile yollamaz, arabanın sigortasının fotoğrafını çekip yollar ya da hiç yollamaz, ben çarpma, sürtme, kaza oldu mu babamın iş yerindeki sağ kolu Muammer'i arayıp kasko numaramı filan isterim. Neden bu zarf için sekreterini aratıp adresimi istedi? Neden evime yolladı? Adresimi teyit etti. Ne planlıyor?

Lanet olsun hepinize!

Beni bebekliğimden beri kullandın. Amcam bunu keşfedince o da dahil oldu. Annem, yengem, kuzenlerim, kardeşim... Küçüküm daha. Hepimiz toplanmışız. Amcamın ofisi.

Belki de amcam “Şeytanın Avukatı” filminden ilham aldı. Yine o pis çarpık gülüş.

O sahne... Amcamın ofisi. Hepimiz var bu kez. Babamın çıplak yere yığıldığını, az önce bana tecavüz edişini, hemen sonra diğer aile bireylerinin içeri girdiğini, amcamın sürekli konuştuğunu ve babamın çırılçıplak yığılıp yere kapanışını görüyorum. Küçük kuzenim Batı çok ağlıyor. Babam da ağlıyor, düştüğü yerde kapanmış sarsıla sarsıla ağlıyor. Babama koşuyorum, çıplağım, sarılıyorum, teni tenimde, teselli etmek için uğraşıyorum. “Ağlama baba, ağlama ne olur, esas şeytan amca, ne olur baba, ağlama, güçlü ol, hadi, ayağa kalk!” Babam teselli olmuyor. Batı korkudan ölürcesine ağlıyor. Yaşıtım kuzenim Doğu tutuyor onu. Babam bir türlü teselli olmuyor. Batı'ya koşuyorum, “Ağlama tatlım, nolur ağlama, birazdan bitecek her şey,” diyorum. Yengemin gülüşünü duyuyorum. Amcam konuşuyor, “Ne bitmesi, her şey daha yeni başlıyor, aaaa,” diyor. Sakız çiğniyor. Ağır ağır yürüyor, salon geniş, ortası boş. Doğu ve yengem Batı'yı çekip alıyor benden. “Dokunma ona, o sana dokunacak,” diyor biri. Batı kaçmaya çalışıyor. Babama koşuyorum. “Baba kalk!” Annem varlık gösteriyor birden, büyüyor, kararlı, hızla babamdan çekiyor beni, okkalı bir tokat savuruyor yüzüme. Hep birlikte amcam, yengem ve annem beni tutup büyük masaya yatırıyorlar. Hani siz anlaşılamıyordunuz anne! “Hadi,” diyorlar, “sırayla gelin. İlk kim geliyor?” Çırpınıyorum, dövülüyorum. İnanamıyorum, nasıl da kolaylıkla yapıyorlar tüm bunları. “Aynısının size de olmasını istemiyorsanız HADİ,” diyor amcam. Yengem Batı'yı zorluyor, “Hadi çocuğum, daha kötü olmadan.” Doğu öne atılıyor. Amcam ve babamınkinin tersine cılız bir penis dayanıyor altıma. İttiriyorlar, içime giriyor. Girer girmez boşalıyor. “Ya hamile kalırsa?” “Halledilir!” Halledilir mi? Nasıl?

Doğu, ben senin ilk seviştiğin kadını. Bana kadın demeye, ona sevişme demeye dilim varmasa da bizim için böyle değil miydi? Ben ailenin sunduğu ve onlarla paylaştığın küçük kadınıydım. Beni öpmen yasaktı. Bu yüzden gizlice öpüşürdük. İyice vahşileşene, kötülük ve sapıklık yolunda güçlenene dek benim şefkatime, teselli eden ılık öpüşlerime muhtaçtınız hepiniz. Ta ki ailenin büyük sapıkları

aramızdaki romantizmi fark edip seni bana vurmaya, daha sert, daha acımasız becermeye zorlayana, aramızda zerre sevgi ve şefkat kalmayana dek. Sırayla hepiniz üzerimde vahşileştirildiniz. Vahşileştirilmeye gerek olmayan tek çocuk kardeşimdi. Amcam ve babam, benim halim kalmayınca ona da tecavüz ediyorlardı. O zaten öç alırcasına hep vahşiydi. Yine de en çok şefkatime ihtiyaç duyan oydu. Çünkü korkunç ayınlar bitip ev sessizleştğinde baş başa kalıyorduk. Yalnız, baş başa ve unutmuş.

Kardeşimin bana bir şey yapıp yapmadığını hatırlamıyorum.

Yalnız olduğumuzda beni kovalayıp hırpaladığını, üzerime çıkıp başımı yere vurduğunu, küfredip hakaret ettiğini, yine de bir noktada değişip özür dilediğini hatırlarım hep. Bunları hiç unutmadım. Batı gözlerinden yaşlar akarak, özürler dileyerek uğraşırdı. Penisini tutup sürmesi, sertleştirmesi için hep birlikte çabalarlardı.

Annem ve yengem beni temizlemek, hazırlamak, acıtmak ve psikolojik olarak çökertmekle sorumluydular.

Amcamın gelecekte bahsettiğini, oğullarının başarılı olmazlarsa benimle ve kardeşim Baran'la aynı konuma düşeceklerini ama başarılılarsa önlerine her şeyi sereceğini anlattığını hatırlıyorum. Düşünüyorum, öyle de oldu. Müzik, düzenli eğitim, üniversite, kürsüler... Everest Hukuk Bürosu'nda isimleri geçen başarılı akademisyenler oldular kuzenlerim. Batı keman, Doğu kanun çaldı küçüklüklerinden beri. Doğu sonra Türk Sanat Müziği orkestra şefi bile oldu.

Doğu, Bilge ile beni bir konserine çağırmıştı. Irmak okullarındaydı konser, Kızıltoprak'taki evimize yakın. Sultan yenge, Asaf amca, Doğu'nun eşi Sümeyye ve çocukları Almina ve Sancar, hepsi en ön sırada oturuyorlardı. Bize bir kişilik yer ayırılmıştı. Unutmuştum bunları. Bileti kapıdan almıştık. Sultan yenge beni fark etmiş görmemezlikten gelmişti. Çok şıktı, saçları yapılmış, üstü kabarık alttan topuzlu, yüzü her zamanki gibi al al parlıyordu. Tavrına şaşırp kalmıştım. Yan dönerek bana profil vermiş, göz ucuyla bana bakmış, ben onu iyice fark edene dek durmuştu. Sonra yavaşça dönüp oturmuş, bir daha da dönüp bakmamıştı bize. Nedenini bilemeyerek utanmıştım, küçük görmüştüm kendimi. Hepsi çok şıktı. Bense çirkin, kötü giyinmiş, omzundaki şal düşüp duran, fazlasıyla sıcak salonda oğlunu kucağında taşımak için cebelleşen... 5-6 sıra arkalarındaydık. Amcam hiç bakmamıştı arkalara. Bilge bir süre sonra uyuyakalmıştı. Uyanırken bile zordu kucağımda. Rahat koltuklar değil sandalyelerde oturuyorduk. Bilge kucağımdan aşağı kayıyordu. Çok sıcaktı. Bilge öyle ağırlaşmıştı ki! Doğu sahnede, üzerinde siyah takım elbise, sırtı dönük, kollarını hareket ettirerek koroyu ve müzisyenleri yönetiyor. Kollarını kaldırdıkça siyah ceketini kabarak omuzlarının üzerinde yükseliyor. Dev bedeni ter içinde kalmış, ensesinden ter akıyor.

Belki konser sonrası beni hesaba katmadıkları bir ayın planlanmış. Doğu bizi de istiyordu ama Sultan yenge benim yeni dengeleri bozmamdan korkmuş olmalı. Ya da çevreye renk vermemek...

“Konser bitmeden gitmeliyim, kaçmalıyım,” duygusu tırmanıyordu boğazımdan yukarı. Bilge’yi nasıl taşıyacaktım? Terden ve Bilge’yi kaymadan tutabilmek için o kadar çok çaba harcıyordum ki onu taşıyabileceğime inancımı yitirmiştim. Gitmeliydim, gitmeliydim. Bilge’yi kucaklayıp, insanlardan özür dileye dileye, şalım omzumdan sarkar, Bilge ikide bir kayar, ikisini birden tutmaya çalışırken kan ter içinde çıkmıştım salondan. Dışarıyı serindi. Arabaya doğru yürürken Bilge uyanmıştı. “Ne oldu, bitti mi,” diye sormuştu. “Henüz bitmedi,” demiştim. Ağlamaya başlamıştı, “güzeldi, dinliyordum, niye gidiyoruz, Doğu dayıyı görecektik” demişti. Neden böyle demişti? Sahnede o çıkmadan uyuyakalmıştı.

Bilge 3-4 yaşlarındaydı.

Gitmeliydik. Gittik, değil mi? Neden sonrası yok. Arabaya yürüyoruz, Bilge uyanıyor. O kadar. Konser gerçekten çok güzeldi. Harika sanat eserlerinin arkasında büyük acılar yatmaz mı zaten? Acı! Acıdan başka yaratımı güçlendiren başka bir şey yok mu bu dünyada?!

Doğu aramıştı ertesi gün. Ne konuşmuştuk? Bilge’nin giderken, “Çok güzeldi, dinliyordum, neden çıktık,” diye ağladığını söylediğimde, “Kulağı çok iyi. Müzikten anlıyor,” demişti. Sen benim çocuğumla hiç vakit geçirmedin ki, nereden bilebilirsin ki kulağı iyi mi değil mi? Şüpheyi sormuştum, “Nereden biliyorsun?”

Bilge’nin birdenbire, “Ağzın çok kötü kokuyor,” diyerek benden uzak durmaya başlaması bu aralar başlamıştı. Dokunmamdan, öpmemden, benden rahatsız oluyordu çocuğum artık. Çok üzülerek gidip kanal tedavisini reddedip sağlam dişimi çekirtmişim. Ağzımdan bir şey çekilip alınırsa rahatlayacaktım sanki.

Yazarken inanamıyorum. Hemen sonraysa hep bildiğimi anlıyorum.

Annem, yengem... beni iyi sindirmişler, kendileri gibi, en iyi bildikleri şey olduğundan belki. 45 yaşındayım. Yaklaşık beş yıldır zihnimde kalabalıklaşan görüntüleri anlatıp inanabileceğim güce gelmeyi ve tabii ki beni anlayıp dinleyecek doğru kişiyi bekliyordum.

Terapilerde de aynı şey oluyor. Gördüklerimin, kendime şaşarak ağızımdan dökülenlerin gerçekliğini sorguluyorum durmaksızın. Doğru değil, olamaz, diyorum. Sorgulamamın iyi bir şey olduğunu söylüyor terapistim. “Her zaman sorgula,” diyor. Bir süre sonra neyin doğru neyin kurgu olduğunu anlayacağımı, kendime inanmamı söylüyor. Bunu ilk söylediğinde saçma bulmuştum. Ama daha o seans odadan çıkmadan önce fark etmişim, bu görüntüler hep vardı kafamın içinde, şüphelendiğim boşluklar onlardı, ben bunları hep biliyordum. Öyle güçlü bir duygu ki bu birden açığa çıkmasının yarattığı şoku atlatabiliyorum. Hep biliyordum.

Terapistim, böylesi görüntülerin ve böyle bir hikâyenin isteyerek bana ait şeyler olmasının mümkün olmadığını söylüyor. Ona inanmak istiyorum. İçime baktığımda orada da aynı şeyi duyuyorum. Kurgu

olsun diye asla bunları uydurmazdım. Böyle şeylerle uğraşmayı kim ister, kim? İçinde iyiliklerin, güzelliklerin bulunduğu bir kurgu yapabilmeyi isterdim ben. Asla bunlar değil. Kurgulayıp yazmak, insanlığa bir şeyler anlatmak için ya çocuklara hayata bakacak yeni neşeli pencereler açan öyküler ya da hiç akla gelmemiş ütopyalar kurmak, var olanla mücadele etmek yerine insanların zihinlerinde canlandıracağım olası güzel dünyalar yaratmak isterdim ben. Bunları değil! Yazmak istediğim, başlayıp bir türlü bitiremediğim o kadar çok yazım var ki! Edebiyat, permakültür, ekolojik oluşumlar, müzik terapi, Tümata'nın sema buluşmaları, alternatif tıp, homeopati, aile dizimi, meditasyon, yoga, yolculuk, köyler, köylüler, inançlar, vadiler, şehirler, ülkeler, tüketim ve teknoloji karşıtı varoluş biçimleri, köy yıllarımız, köyün çocukları, kadın erkek ilişkileri, alternatif eğitimle ilgili yazılar. Bitmeyen Auroville öykülerim, Kelebekler Vadisi'ndeki Despina ile, Cennet koyu ile ilgili roman çalışmalarım... Bitiremediğim öykü ve romanları yeniden ele alsam bile ömür boyu yetecek malzemem var. Bugüne kadar hiçbir yazımı bitirememiş olmam, başladığım hiçbir işi nihayete erdirememem, beni yerden yere vurup paralayan acı ve daha iyi bir anne olma arzum kadar güçlü bir sebepti terapiye başlamam için.

Çok küçükken bir iki kere olmuş bir taciz hikayesi bekliyordum ben. Keşke, keşke öyle olsaydı. Keşke.

Ya bugün? Bugün hâlâ devam ediyor mu her şey? Çocuğum neler yaşadı? Güvende mi?

Amcamın “Konkordato Hukuku” adlı kalın kırmızı kitabı basıldığında ben 19 yaşındaydım. Kitabın yayınlanışını kutlamak üzere babam beni amcamın ofisine götürmüştü. Sırayla ve birlikte her yerimden beni becerip doldurup taşırmışlardı. İlk hatırladığım anı buydu. Hatırladıklarımın şoku bir tarafa kitabın yayın yılını internetten bulmasaydım 19 yaşında hâlâ böyle şeyler yaşamış olabileceğime ihtimal vermezdim. 19 yaş ve unutmak? Ya şimdi? Bilge?

Tüylerim diken diken, midemde bir girdap, ağzımda metalik bir boşluk.

Ya ben? Kendimi sorguladım günlerce. Ya ben, çocuğuma bir şeyler yapıp unutuyor olabilir miyim? Gecelerce uyuyamadım, yatakta, evin içinde delirmiş bir halde dönüp durdum. Panik halde attım kendimi terapistimin odasına. Terapiden çıkarken, benim çocuğuma asla bir şey yapmadığımdan emin olabileceğimi, ama aileden birilerinin yapmasına engel olamadığım, belki şuursuzca yardım ettiğim ve unuttuğumdan şüphelenebileceğimi anlamıştım.

Dün gece... Uyumak çok çok zordu. Sabah 6:30'da uyanmak zorunda olmasam uyumak için böyle zorlamayabilirdim kendimi. 01:00 gibi sızdım sanırım. 03:00'te zınk diye uyandım. Fırladım, koşup Bilge'ye baktım. Bunu Küçükyalı'daki evde de yapardım, neredeyse her gece. Yatağında uyuyor. Misafir odasını mekân edindi bu aralar yine. Evi gezdim korku içinde. Acaba kapı kilitlediğim gibi mi diye kontrol ettim. Gece boyunca defalarca evi dolaşıp babamı, amcamı, annemi ve yengemi aradım evin içinde. Kafamın içine sürekli, “saçmalama, saçmalama... saçmalıyorsun...” Durmaksızın aynı sözler. Tıpkı bana telkin ettikleri gibi. Ben hep saçmalarım! Bu sitede güvenlik var, gelemezler. Ya rüşvet? Rüşvetin alasını bilirler, hepsi. Doğu'dan öğrenmiştim bunu. Tarsus Amerikan Koleji

Mezunları Derneğinin Kalamış'taki eski binasında yemek yemiştik iki Everest ailesi. Arabayı park etmekle mi ilgiliydi neydi konu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım rüşvet ve Doğu... Ne yaptığını sormuştum, kolunu omuzlarıma dolayarak yürütmüştü beni ve sesini alçaltarak gururla “Rüşvet verdim Çağlacığım,” demişti. İnanamamıştım. O kadar idealisttim, öyle safça dürüstlüğe inanıyordum ki kuzenime hiç yakıştıramamıştım bu davranışı, sözlerini, tavrını. O ânı hiç unutmam. Doğu'yla ilgili önemli bir gerçeklikti bu hep, rüşvetten yana olması, rüşvet veriyor oluşu. Ben rüşvet vermek bir yana rüşvetin nasıl verileceğini bile bilemem. Benden rüşvet beklenirse ne yaparım diye endişelenirim. Vermeye kalkışsam ya benim gibi rüşvete karşı birine denk gelirsem diye korkarım.

“Sadece kız çocuğuna yapılıyor olabilir mi?” diye sormuştu terapistim. Henüz kuzenlerimin ne yaptığını bilmiyorum, onlara ne yapıldığını? Kardeşimi hiç göremiyorum.

Ya annemin sigara, kola içip geç saatlerde yemek yemelerime “Ah, ah” diye dövünerek üzölmeleri neydi? Bulimik yemelerim sırasında zihnimde duyar, görürdüm annemi, “Ah, ah.”

Bulimiktım, evet. Lise yıllarında tıka basa yiyip kusuyordum. Beyaz banyodaki klozete kusuyordum. Başım dönerek gidip kendimi yatağa atıyor, uyuyordum. Evden uzakta yaşadığım yıllar içinde kusmayı bırakmıştım. Yatak ıslatmayı bıraktığım gibi.

Ya amcamın annemlerin kaçırdığı köpeğim Darma'yı bulmam için babamı sıkıştırıp yerini söyletmeme yardımcı olmasına ne demeli?

Peki amcamın beni arayıp, annemle babamın onlara gidip beni mirastan menetmek için ne yapmaları gerektiğini sorduklarını anlatışı?

“Mümkün olmadığını söyledim onlara. Yarısı senin, bunu aklından çıkarma sakın,” demişti amcam.

Bunları hatırlayınca amcam birden giyinik oluveriyor imgelerimde. Çıplak bedeni de benim fantezim tabii! Konkordato Hukuku'nun üzerinden ağzıma doğru gelen buğday rengi aletini, kafamın itilerek penisi buluşunu hatırlamasam amcamı soymak büyük suç, öylesine savunuyor beni annemlere karşı. Başka bir avukata gitmeyeyim diye belki sadece.

Sapıklar ailesi.

Ya Baran, kardeşim? Doğu? Batı? Siz hatırlıyor musunuz? Devam ediyor musunuz? Siz de pedofili, ensest ve sapık oldunuz mu? Ah kullanması ne zor kelimeler. Sessizliğin içinde yazılınca görünürleşip anlamlarına kavuşan tabu kelimeler. Ya çocuklarınız? Hepinizin çocukları var.

Babam ve Baran, çocuğuma ne yaptınız? Neden bu kadar çok karnı ağrıyor? Neden tikleri oluyor geçiyor, sonra yeni bir tik geliştiriyor?

Annem, Bilge 1 yaşındayken, Kandillideki evlerindeki kalabalık aile toplantısına gittiğimizde Bilge'ye, "Vur annene, vur, hadi vur," diyerek elini tutup bacağıma vurdurmuştu. Kuzenim Yaprak da yanımdaydı ve ne tepki vereceğimi merak ederek bana baktığını hatırlıyorum. "Ne yapıyorsun anne?" diye kızmıştım anneme. Benden başka kimse bir tepki vermemişti. Yaprak üzerimdeki bol ve uzun yeşil elbiseye iltifatlar edip durmuştu. Eskiden de giysilerim hakkında konuşur ya çok beğenirdi ya da ben seni güzel giydireceğim gibi şeyler söylerdi. Aile buluşmaları dışında hiç buluşmamışızdır oysa. Beni desteklerdi diye hatırlıyorum ama şimdi düşünüyorum da nedense hep ne giydiğim konusunda bir ilgisi ve merakı vardı. Yoksa beni desteklediği bir şey hatırlayamıyorum. O gün de bir şey dememişti. Benim gözümde özgür, güçlü, kendine güvenen bir kız çocuğuydu o. Annesi onu korumuştur. Işık, sakın, güzel kadın. Yaprak daha çok Hasan ile yakındı, bize uzak kuzenlerdi ikisi de. Hasan'ın babası İsmet dayı ölmeden önce büyük aile toplantıları olurdu. İsmet dayı isterdi bu buluşmaları. Öldüğünde tüm aile onların evinde toplanmıştı. Ben ağlama krizine girmiş, kimseyi yanıma yaklaştırmamıştım. Işık teyze gelip uzun uzun sırtımı sıvazlamış, beni sakinleştirmişti. Hiç bitmesin, Işık teyze beni hiç bırakmasın, sonsuza dek sırtımı sıvazlasın istemiştim. Sonraları ona öyle çok ihtiyaç duymuştum ki. Bana yaklaşmasına izin verilmemişti. Bir daha hiç ne yakın olduk ne yalnız kaldık.

Bilge'nin Alev okullarında ilkokula başladığı yıl, okulun dibindeki Kasaba sitesinde 1+1 Amerikan mutfak bir eve taşınmıştık. Yatağımı salonun bir köşesine kurup tavandan perde sarkıtıp ayrı bir bölmeyi sadece yataktan oluşan odam yapmıştım. İlk hafta Bilge'nin evden çıkıp okula yürüdüğünü, pencereden yolda okula yürüyen bir başka çocuğun yanına gidip rahatça ona katıldığını hatırlıyorum. Bir süre sonra bozulan bir rahatlık. "E e" diye kekelemeye, çoraplarının topuklarını çekmekten evin içinde bir yerden bir yere gidemediğini, çorap topuklarının paramparça olduğunu hatırlıyorum. Bir de bir Pazar günü ansızın annem, babam, kardeşim ile eşi ve oğulları Bahadır, kardeşimin eşinin anne ve babasının bizi ziyaret ettiklerini. Babam aramıştı, "Yakındayız geliyoruz," demişti. Uygun değiliz meğiliz... Tabii ki dinlememişti. Hep birlikte gelmişlerdi. Kardeşimin eşi Zeynep'in annesi, "bir oda bir salon, yeter işte!" demişti. Alınmıştım biraz. Hepsinin kocaman lüks evleri vardı. Hiçbiri benim gibi karyolasını salona kurup perdeyle ayırmamıştı, böyle bir şeyi istemezlerdi de. Bana da yetmiyordu. Böyle pahalı bir sitede ancak bu daireyi kiralayabileceğime inanmıştım. Yüksek olsa babam karşı çıkardı, bu uygundu. 7 sene öncesinden beri babamın bana ev alması ile ilgili bir açılıp bir kapanan konunun bana o siteden ev olarak kapanacağını umuyordum ben. Böyle küçük bir evde olmamızın onun vicdanını harekete geçirip bu süreci hızlandıracağını sanıyordum. Öyle olmadı elbette. Annem o sitede ev baktı, ama asla bir ev alınmadı. Neyse... Geldiklerinde hepsini sitenin restoranına götürmüştüm. Yürüyerek. Çok uzak bulmuşlardı. Israr etmişim ben yürümeleri için, hemen şurası, şurası, diye diye yürütmüştüm oraya kadar. Dönüşte annem sitenin içinde dolaşıp duran elektrikli minik bir arabayı durdurmuş, babamla birlikte ona binip dönmüşlerdi... Sonra da gitmişlerdi sanırım. O günden sonra öfke ve kırgınlık içinde kalakalmıştım. Neden öyle olduğumu anlayamıyordum. Zeynep'in annesinin söylediğine takılmıştım çaresizlik içinde. Bir oda bir salon, yetermiş işte! Gülmüştü babam bunu ona söylediğimde, "İyi niyetli bir kadın o, hiç öyle küçümsemek

gibi bir niyeti olmamıştır,” demişti. Asıl ben küçümsüyordum kendimi, evimizi, tıpkı sitedeki kalburüstü aileler gibi. Hiçbiri evimize adım atmıyor, arsızca yüzüme bakarak, “Oraya sığamam ben,” diyebiliyorlardı. Babam ev almak gibi bir niyeti olmadığını söylediğinde kendim bile şaşırarak çıldırmıştım. Yıllardır havada bana bir ev alınacağına dair bir beliren bir kaybolan sözler. Hiçbir şey neden bu kadar kötü olduğumu açıklayamıyordu bana. Tüm dengemi yitirmiştim. Ağlayıp duruyordum. Bilge’nin tikleri tavan yapmıştı. Hiçbir şey iyi gitmiyordu. O aralar amcam aramış, annemlerin beni mirastan menetme çabalarını anlatmıştı. Ona da çok ağlamıştık telefonda. Bir yandan acıdan parçalanıyor, bir yandansa biri beni azıcık tutsun ne olur diyen sonsuz bir düşüştüydim. Tüm bunların üstünde ise bir düşünce asılıydı: Amcama şımarıklık yapıyordum ve derhal durmalıyım ama duramıyordum. Amcam büyük bir keyifle şöyle demişti, “Ne yapsam bilmiyorum ki! Seni evlat mı edinsem acaba?” Evlat? Koskoca kadını ne demeye evlat edinecekti ki? Böyle mi menedilecektim mirastan yoksa? Amcam, iyi miydi gerçekten? Nasıl böyle bir şey teklif edebilirdi? Ben küçücük kız mıydım? Birden ağlamayı bırakıp, “Hayır,” demiştim.

Belki de mirastan menedilmeyecek, amcamın babamın malından hak iddia etmesi için bir kez daha kullanılacaktım. Ne de olsa amcamın miras konusunda babama kuyruk acısı vardı, sindirememişti... Ne çok anlatmıştı bunları bana. Beni evlat edinseydi olabilecek daha korkunç şeyleri düşünemiyorum bile.

Daha sonra babama amcamın arayıp söylediklerini anlattığımda gayet sakin karşılamıştı. “Olur mu öyle şey! Böyle bir şey yok.” Demişti. “Niye böyle dedi peki amcam?” “Bilmiyorum. Ben nereden bileyim.” Kim bilecek peki baba?

Ani bir kararla kamyon ayarlamış bir gün içinde Kasaba’dan Kızıltoprak’taki eve geri taşınmıştık. O evde de çıkmıştım. Orada kalamazdık.

Kardeşıme aldıkları evin 1 milyon dolar olduğunu, kardeşimin, hatta annemin fabrikaya ortak olduklarını ama benim ortaklığımın olmadığını, adımın hiçbir yerde geçmediğini söyleyen de yine amcamdı. Kızıltoprak’taki evde, salonda L koltuğumuzda oturuyordum. Amcam vasiyet konusunu devam ettirmek için yine aramıştı. Fabrikaya ortaklığımın olmadığını söylemişti. “Bekle, arayıp öğreneceğim,” demiş, telefonu kapatmıştı. 5 dakika geçmemiş aramıştı. Fabrika’nın ortaklarının kimler olduğunu, benim adımın hiçbir yerde geçmediğini söylemişti.

Kasaba’da dengemi kaybedip ağlayıp durduğum zamanlar... Ani ziyaret, babamın oradan ev almayacağını söyleyişi, amcamın vasiyet bilgilendirmesi, akabinde bana evlatlık teklif edişi... dengemi yitirişim. Korku, panik, öfke... Bilge okuldayken bu duygular içindeydim. Bilge’nin okuldan gelme saatlerinde bambaşka bir kimliğe bürünüyor, göz yaşımı silip iyi bir anne olmaya çabalıyordum. O günlerden birinde ilk defa bir avukat aramış, babamın çocukken beni taciz ettiğini söylemiş, öfkeyle yana tutuşa, “Dava açmak, hakkımı almak istiyorum,” demiştim. Umurumda olan para olmasa da başka ne alabilirdim ki onlardan! Avukatın numarasını üniversiteden bir arkadaşım vermişti. Arkadaşım bir kez gelmişti Kandilli’deki eve. Yetmişti bu ona, “Bu ailede bir tuhaflık var. Senin üzerine bir şey olmaması da senin bu kadar başka bir dünyadan olman da normal değil,” demiş bana

güvenebileceğim bir avukatın numarasını vermiş, “İstediğin zaman arayabilirsin,” demişti. Avukat, “Ben davayı açarım açmasına. Babanız suçlamaları kabul etmeyecek, üzerime gelecek, belki de saldırganlaşacaktır. Çok sağlam durmamız gerekecek. Ben durabilirim Çağla Hanım. Önemli olan sizin ne kadar sağlam durabileceğiniz.” Hızlıca düşünmüştüm. Tüm dünyada yapayalnızdım. Çocuğum babamın parasıyla özel okula başlamıştı. Kiramızı, yaşamamız için parayı, her şeyi o ödüyordu. Avukatın parasını bile veremeyebilirdim. “Siz ne kadar para istersiniz?” diye sormuştum. “Hallederiz,” demişti. Hallederiz. Bu kelime bende hiçbir zaman güven yaratmamıştır. “Yapamam,” demiştim, “sağlam duramam, paramı babam veriyor. Benim 5 kuruş param yok.” Bunun önemli olmadığını söylese de ben tir tir titremiş ve yapamayacağımı söyleyerek kapatmışım telefonu. Amcam, avukatların insanları soyduklarını, miras konusunda bana zorluk çıkaracaklarını, ailemin tüm mirasın kardeşime kalması için çabaladığını, bir avukata gidersem mirastan bir şey kalmayacağını, beni soyup soğana çevireceklerini söylediğini hatırlıyorum. Hatta git fabrikada çalış, demişti. Onlar istemeyecek seni orada, görürsün. Çalışmak? O halde nasıl çalışabilirdim ki. Ağlıyor, çıldırıyor, kayboluyor, ancak çocuğumun yanında sakinleşiyor, onca yıl gördüğüm araştırıp öğrendiğim güzel ve işe yarar ne varsa devreye sokuyor, yıkılmamak için azıcık enerjimle deli gibi uğraşıyorken bir yandan da iyi bir anne olmak için çabalıyordum. “Siz benim avukatım olmaz mısınız?” Göz yaşları içinde küçük bir kızdım. Gülmüştü amca. Keyifle. İsteddiği de buydu sanırım. Başka hiçbir avukata güvenmemem. “Aile içinde bir davada ben senin avukatın olamam. Hem o gün ben yaşıyor olur muyum kim bilir.” Böyle demişti. Güvenecek kimse yoktu!

Ani bir kararla Kızıltoprak'taki eve geri taşınınca Kasaba sitesindeki ev sahibi benden tüm senenin parasını almak istemişti. Evin anahtarını vermek için bulduğumuzda üzerime yürüyordu. Korkmuştum. Arabamla adam arasında sıkışıp kalmışken hızla telefonumu çıkarıp Batı'yı aramış ve durumu anlatmışım. Ev sahibi Batı'yla konuşur konuşmaz ses tonu düzelmiş, telefonu kapatınca da bana insan gibi davranmaya başlamış, anahtarı alıp güzelce yoluna gitmişti. Vay be, demiştim, binlerce teşekkür Batı. Arayıp teşekkür etmişim. Batı adamın gayet düzgün bir adam olduğunu, korkulacak bir şey olmadığını, yanlış yorumlamış olduğumu, söylemişti. Teşekkür duygum kırılıp dökülmüştü içimde.

Kardeşim bana düşman gibi. Her zaman soğuk, uzak, sert, kaba, azarlar tonda. Büyüdükçe mi bana karşı hiçbir yakınlığı kalmadı? Son bir araya gelişimiz Kandilli'deki evdeydi. Piyano öğretmenimizle karşıda bir at çiftliğine gitmiştik. Fotoğraflardan biliyorum, tarih 5 Nisan 2015. Dönüşte Kandilli'den geçiyorduk, birden, “Annemler burada oturuyorlar, onlara yemeğe gidelim biz,” deyip öğretmeni orada bırakıp annemlerin evine gitmiştik. Üstelik o öğretmene fena yanıktım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. O gün kardeşimde onlardaydı. Orta kata küçük yuvarlak masayı kurdurmuşlar yemeğe oturmak üzerelerdi. Kardeşim bizi gördüğüne hiç sevinmemişti. Beni ve Bilge'yi acımasızca, sertçe eleştirmişti. Ben telefonda konuşurken Bilge pırzola tuttuğu ellerini koltuğa sürmüştü. Bu yüzden annemle kardeşim Bilge'nin başına üşüşmüş ona pırzolanın nasıl yeneceğini anlatmaya çalışıyorlardı. Ayaktaydılar, annem panik, kardeşim sert, ikisi de ısrarcıydı. Yavrum Bilgeciğim, nasıl da bir ona bir buna bakıp gülüyordu. Gülmekte haklıydı, komiktiler. Eline tutuşturdukları peçeteli pırzolayı düzgünce tutmayı başaramıyor diye söyleniyorlardı başında habire. “Ne yapıyorsunuz, rahat bırakın

çocuğu,” demiştim telefonu kapar kapamaz. Kardeşim neredeyse dişlerinin arasından, “Zaten sen hep pis ve saygısızısın,” demişti. Bozulmuştum, sevgisizliğinden bahsetmiştim. Annem habire beni susturmaya çalışmış, “Terbiyesiz, babanın yanında bu şekilde konuşamazsın,” deyip durmuştu. Terbiyesiz hiçbir şey söylemiyordum oysa. Aramızdaki sevgisizliği anlamaya çalışıyordum. Öyle sert ve kabaydı ki bana karşı kardeşim, hiçbir şekilde ona ulaşamıyordum. Amcamın sözleri işlemeye başlamıştı içimde, “Kardeşin mirastaki payını sana bırakmamak için her şeyi yapacak, görürsün.” Annemin kardeşimi destekleyip, beni terbiyesizlikle suçlaması, kardeşimin haksız eleştirileri... Bunların Bilge’nin yanında olmasını daha fazla kaldıramayıp çocuğumu alıp gitmiştim. Gitmiştik, gidebilmiştik, değil mi? Çalışanlar var mıydı o gece annemlerin evinde? Çalışanlar... Nasıl zulmederdi annem onlara. Her gelen kısa süre sonra işi bırakırdı. Hakaretlere, azar ve suçlamalara dayanamazlardı. Kaçak çalışan ve pasaportları annelerin eline geçenlerinse vay halineydi.

Ertesi gün annem aramıştı. Hiçbir şey olmamış gibi, “Nasılsın? Niye öyle çekip gittin gecenin bir vakti? Yazık değil mi, çocuğunu da öyle peşinden sürüklüyorsun gece gece?” demişti.

“Sen olanların farkında mısın anne?”

“Tabii, senden sonra konuştuk, hallettik biz,” demişti.

“Yaa, nasıl hallettiniz?”

“Çağla işte, alttan al, dedim Barışa.”

Kırtasiyede kalemlere bakarak dinliyordum annemi. Tombul kalem bulmak zordu. Bağdırmamak için zor tutmuştum kendimi. Kardeşimin bana karşı saygısızlığına bu kadar ayan beyan destek vermesine hem şaşırmış hem de öfkeden kudurmuştum. Anlayamıyordum. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Çocuğumla bir başıma yaşamaya çalışıyor, aile açlığı ile hâlâ onlardan şefkat ve anlayış dileniyordum. Ne zavallıydım.

Belki de Baran, annem ve babamın evde yalnız oldukları ve o eve son kez Bilge ile gittiğimi sandığım bu hikâye başka bir zaman olmuştu. Birlikte sıradan bir aile yemeği yiyip evimize dönelim diye annemle babama sürpriz yapmaktı niyetim, bunu hatırlıyorum. Asıl sürpriz kardeşimle benim beklemediğimiz bir anda kendimizi aynı aile masasında bulmamız olmuştu. Ama bu piyano öğretmenini bırakıp eve gittiğimiz gece değildi belki de. Düşününce bir başka anı karışıyor araya. Fena halde yanık olduğum piyano öğretmeni ile at çiftliğinden dönüyoruz. Kandilli’den geçerken birden, “Annemler burada oturuyorlar, onlara yemeğe gidelim biz,” diyorum. Öğretmen çok şaşıyor. Ailesiyle arası iyi olmadığını öğretmene daha önce anlatmış olan ben birden tamamıyla değişip kararlı bir edayla annemi arıyorum. Akrabalarla dolu bir evde kalabalık sofrada olduklarını öğrenince öğretmeni orada bırakıp annemlerin evine gidiyoruz. Bunu neden yaptığımı hiç bilmiyorum. Kurulmuş gibiydim. Öyle birdenbire, kararlılıkla! Nasıl? Piyano öğretmeninden hoşlanıyordum, tüm gün birlikteydik. Birlikte dönüyorduk. Akşamı birlikte geçirme ihtimalimiz çok yüksekti. Neden onu

öylece bırakmıştım ve o eve gitmiştim? Evdeki kalabalığa karışmayı, aile içinde olmayı o anda neden daha çok önemsemiştim? Dik ve ters duruşum bunun farkında değildi, tam bir inkâr ikrar durumu. Annemin salondaki masada Bilge'nin çok zayıf olduğunu söyleyip durduğunu hatırlıyorum. Doğru dürüst yedirmiyorsun çocuğu, diyordu sürekli. Teyzem vardı sanki. Biz geldik diye belki, biraz daha kalıp gitmişlerdi. Başka hiçbir şey yok. Sonrası yok.

Çocuğum, hep hatırlamayan, bilmeyen, suçlanan, haklı haksız karmakarışık hislerle bocalayan, piyano, yazı, doğa, sema, homeopati... ne bulursa ondan medet uman bir anneyle büyüyordu. Yavrum. Biricik çocuğum.

İyi bir anne olmak için nasıl da çabalıyordum. Okuyor, doğalcı annelerle tanışıyor, sürekli öğrenmek, keşfetmek, iyi, güçlü, daha iyi, daha yararlı bir anne olmak, güçlü, özgür ruhlu, sağlıklı bir çocuk büyütmek için uğraşıyordum. Varım yoğun, enerjim vaktim hepsi bunun için işliyor yine de hep bir şeyler aksıyor, bir şeyler ters gidiyordu. Yollar, köye yerleşmem, taşınmalar... Alternatif eğitim ve yetiştirme üzerine kendimi geliştirme çabalarım... İşe yaramalıydı, biri yaramasa diğeri...

O kadar çok ev, okul, öğretmen değiştirdik ki! Ne çok yordum çocuğumu. Hep bir şeyden kaçıyor, çocuğumu bir şeylerden kaçırıyordum. Kimseye güvenemiyordum.

Arkadaşlarım hep beni tuhaf buldu. Bir yere kadar merak edip ilgilendi, yakınlaştı, sonra anlayamadığım bir şeylerimi garipseyerek benimle aralarına mesafe koydu. Ben bile anlayamazken beni, onlar nasıl anlayacaktı ki!

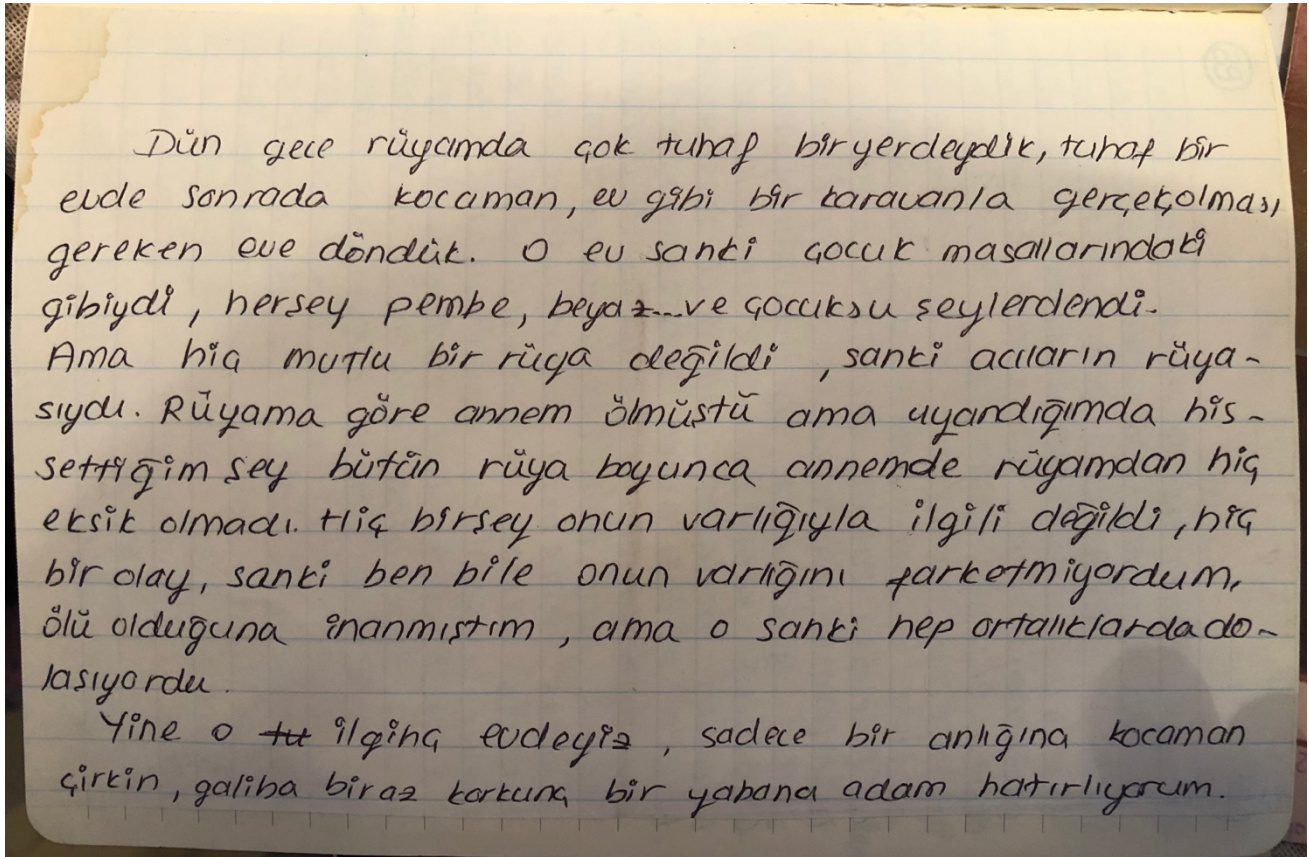
Ağzımda hep bir kötü anne öyküsü vardı. Dehşet içinde, ailemin köpeğini kaçırmaması, zehir alıp onu öldürtmek istemiş olmasını anlatıp duruyordum her yerde. Köpeğini bulduktan sonra bile asla bir kez olsun özür dilememeleri hikayenin en bozucu yeriye bana göre. Babamın pis bir gülüşle, sen de anneni korkutmasaydın, demesini, nasıl anlatacağımı bilemeden eğreti bir şekilde ekliyordum anlattıklarımıza.

Hamileliğimle birlikte baba tarafı kuzenlerim Doğu ile Batı girmişti yaşamıma yeniden. İstanbul'a, Kızıltoprak'taki eve yerleşmemizle birlikte de anne tarafından kuzenlerim girdi hayatıma yeniden, Erkin ve Atlas. Erkin evimin bir iki elektrik işini yapmıştı. Çok beceriklidir. Bir iki şey yaptıktan sonra hemen kaçmak ister, kimse onu yaptığı işe sürekli bağlamasın ister. Atlas, eşi ve Bilge'den iki-üç yaş büyük oğulları ve Erkin, iyi insanlar. Öyle biliyorum. Baba tarafından kuzenlerim Doğu ve Batı ise... beni hep aradılar. Hamileliğimden itibaren yeniden hayatımın parçası olmuşlardı. Her zaman yanımda olduklarını söylediler. Yine de yalnızım ben. Yapayalnız.

Atlas, annemin dayısının oğlu, yaşıttım, bana hatırlamadığım bir şey söylemişti. Köpeğini bulmama yardımcı olan adamın konuşmasını kaydetmiştik. Erkin de yanımdaydı kaydı yaparken. Sonra Atlas

da dinlemişti kaydı. O zaman şöyle bir şey söylemişti, “Çağla, seni odaya kapatır, döverlerdi, sen ağlar, bas bas bağırırdın. Çok uzun sürerdi. Kıçıma şişe soktu desen inanırım, biliyor musun?” Ne diyeceğimi bilememiş susmuştum. İçimden bir ses, evet evet, diye bağırıyordu. Ne diyebilirdim ki!

Beni ayakta tutan, iyiliğe inancımı sürdürebilmiş olmamdan öte çocukluğumdan beri kitaplar ve yazmak oldu. Bir de müzik. Annem ilerlememe, konservatuvara girmeme izin vermese bile evde bir piyano olması bana hep çok iyi geldi. Piyanoda doğaçlama çalar, çaldıklarımın üzerine kötü adam ve ondan kaçan küçük masum kız hikayeleri anlatmayı severdim. Kalın sesler kötü adam, ince sesler küçük kız olurdu. Açlıkla koşardım piyanoya, bu ve benzeri spontane anlar müthiş rahatlatırdı beni. Yazılarıma dönüp baktığımda orta okuldan itibaren defterlerim olduğunu görüyorum. Orta sondan başlıyor. Öncesinde sadece o zamanlar popüler olan defterlerden var. En sevdiğin renk, film, artist, yalnız bir adaya düşsen yanına alacağın 3 şey, hakkımda düşündüklerin... gibi sorularla dolu anket defterleri. Dergilerden resimler ve her sayfada arkadaşların yanıtları. Onlarca defter dosya... Hiçbir yazımda yaşadıklarım yok. Sürekli korkunç bir acıdan, zaman zaman çöken bir beden, mide bulantısı, kusmalar, sesleri yan odadan geliyor gibi uzaklardan duyma... Yalnızlığım... Dengesizliğim. Ne zaman kötü bir şeyden bahsedecek olsam yazılar birden kesilivermiş.

17 yaşındayken ailecek gittiğimiz bir tatilde Ankara’da yaşayan Emre ile tanışmış, sonra da onun yanına kaçıp sevgilisi olmuşum. Babamın dayaklarını, beni eve kilitlemelerini, anahtarlı ve kilitli

telefonumuzu hatırlıyorum. Ne yapıp edip evden kaçardım. Koşa koşa, sokaklar boyu, her an arkamdan bir pençe uzanıp omzumdan yakalayacak korkusuyla daha hızlı, daha hızlı... Haydarpaşa tren garı, Harem, Ankara'da başka bir aile, Ankara sokakları, kıskanç bir sevgili, sevişmeler...

Şimdi ne olacak? 45 yaşındayım. Çocuğum 10 yaşında. Bu sene piyano bölümünde tam zamanlı konservatuvara başladı. Bizi sınava girmeye ikna eden öğretmeninden bile şüpheleniyorum. Kimseye ama kimseye güvenemiyorum. Gececek mi bunlar? Bitecek mi bir gün?

15 Eylül 2019

Haziran 2016'de yazdığım bir şey aklıma takılıp kaldı. Ne demek bunlar?

Sen, bedenini kullanıp kontrol etmeyi bebekliğinden beri çok iyi öğrenmiş güzelim çocuğum, ayakların yere hep sağlam bastı, ellerin hiç titremedi, sıkı sıkı, güçlü tuttular. Şehir ve okul denemelerimizde annenle babanın kavgalarıyla ve aralarında kalarak sarsıldın, parçalandın. Zaman zaman babanın bana öfkesi ve suçlamalarıyla benden soğudun, yine de hep yanında ben vardım, kabullendin.

Bugün bana karşı davranışların bazen öyle küstah, saygısız ve alaycı ki! Dayanamıyorum buna. Küfür ve terbiyesiz konuşma nereye kadar kabul görmeli? Nereden öğreniyor çocuğum bunları?

Son 3 senemiz... dokunmamdan, öpmemden, ağız kokumdan... rahatsız oluyorsun. Babanın dokunmasına, öpmesine izin veriyor ama beni itiyorsun. Neden?

Bazen de sevgi akıyor aramızda, uzun sohbetler, yollarda sekerek koşmalara... Soğukluk, küstahlık hayatımızdan tamamıyla çıkmış gibi.

Son 1 senemiz... Sevgi akışı anlamında tam bir kayıp...

Burada kesilmiş. Bir senelik bir kayıp. Ya sonrası? Alıştık mı buna? Sevgi akıyor mu aramızda?

TEKRAR EDEN RÜYALAR: TESLİMİYET

Tekrar eden rüyalarım vardı. Canlı, capcanlı, uyandıktan sonra bile, şaşırtıcı rüyalar.

Bir tanesini yine gördüm. Aynısı gibiydi ama şimdi biraz daha detaylıydı sanki.

Evin içinde gizlice cüzdanımı arıyorum, kaçacağım. Adam ve kadın, birilerinin konuşma ve yürüme sesleri geliyor. Beni arıyorlar. İyice çömelmiş dizlerimi sürüyerek ilerliyorum. Bir çanta karıştırıyorum ve cüzdanımı buluyorum. Cüzdanım neden bir başkasının çantasında bilmiyorum. Bakıyorum içi boş, karıştırmaya devam ediyorum. Kimliğim ve para lazım kaçmak için. İkisi de yok. Bir daha ellerine düşmemek için ne yapmam gerektiğini sonra düşüneceğim. Kaçmalıyım. Beni arıyorlar. Kaçıyorum. Yüreğim ağzımda deliler gibi koşuyorum. Ormana dalıyorum. Orman, beni sakla, sakla... Orman sık ve güvenli, saklıyor beni. Epey koştuktan sonra yavaşlıyorum. Soluklanıyorum. Yavaş yürümeye devam ediyorum. İleride bir yapı görüyorum. Cam duvarları buğulanmış, içerisi görünmüyor. Hiçbir yere ve kimseye bulaşmak istemiyorum. Sadece camdan içeri bakmak istiyorum. Yaklaşıyorum. İç tarafı silemediğim için cam tam temizlenmiyor, yine de içerisi görünüyor. Büyük kocaman bir salon. İnsan kalabalığı var içeride, ortayı boş bırakacak şekilde camlara yakın ayakta duruyorlar. İçeri baktığımı fark eden biri var. Camı sildiğimden önümden çekilen kişi bu. Bana bakıyor buğunun ardından. Yengeme benziyor. Onu görmemi istiyor.

Kalabalık tezahürat ediyor. Bir şey onları heyecanlandırıyor. Ne olduğunu merak ederek salonun ortasına bakıyorum. Üzeri yırtık pırtık, bedeni kamçı izleriyle yarık yarık kanlar içinde genç bir kız var. Dizlerinin üzerinde ama ayakta gibi durmaya çalışıyor, güçsüz, sallanıyor. Saçları darmadağınık, bir kısmı yüzünün önüne düşmüş, kumral. Siyahlar içinde dev bir adam kızın etrafında dönüp duruyor. Kafasında siyah kese kâğıdı, bir elinde uzun bir kamçı var. Kamçının kızın sırtına indirdiği uzun kuyruğunu diğer eline alıp avucundan kaydırıyor yavaşça, keyfini çıkara çıkara. Kalabalığın daha da vahşileşmesini bekliyor. Sonra indiriyor.

Kız yere kapanıyor. Saçından tutulup aynı poza kaldırılıyor. O anda göz göze geliyoruz. Öylesine teslim olmuş, kabullenmiş bir ifade var ki yüzünde beynimden vurulmuşa dönüyorum. Onu kurtarmak istiyorum. Ne olduğunu anlamadan içeri dalıyorum. Kıza doğru yaklaşırken engelleniyorum. Konuşuyorum. Konuşarak bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünüyorum. “Neden?” diyorum sürekli. Usulca beni de aralarına alıyorlar. Korkmaya başlıyorum. Kıza yardım etmeyi unutup kendim için korkuyorum. Beni de onun yanına diz çöktürdüklerinde anlıyorum. Dizlerim üzerinde tek başıma ortadayım, bileklerimi arkamdan sertçe bağlamışlar. O kız benim.

Tavşan uykumdan sıçrayarak uyandım. Beni uyandıran ses ya madeni bozuk para ya da anahtar gibi metal bir parçanın iki kere peş peşe cama vurma sesiydi. Metal ve camın çarpışması, iki hızlı TIK TIK.

ESKİ DEFTERLERDEN BİR RÜYA DAHA

BİR RÜYA — (11 → 12. Ağustos. 94) BİR GERÇEK

1. Hanı bazen olur. Ben bu gibi anılarımı söyle dile getiririm; Bir ampul düştü, kırıldı. Yerine yeni bir ampul takıldı. Daha çok ışık veriyor. Bir rüya görüyordum. Gerçekten rüya görüyordum bu sefer; uyuyordum da o sırada. Rüyam, renkli, kalabalık, kendi düzeni içinde karma karışık bir topluluğa sahip bir ortamda olan sıradan olayların olağan gidişatından ibaretti başta. Sanki bilindik şeylere; tersliklere de, düzlüklerde de alışılmış, adım adım ilerleyerek, yavaş ve belirsiz bir düzen içinde yaşıyorduk. Kim olduklarını, nereden geldiklerini, beraberce nereye gittiklerini bilmediğim ve üstelik çokta samimi olduğum bir aileyle bir arabadaydım. Arka koltukta, iki çocuk ve bir köpek ile sıkıştıkça ama yayılmış, rahat ve samimi oturuyordum. Sol ön koltukta oturan, direksiyonun arkasında hiçbir sabırsızlık ve sıkıntı belirtisi göstermeden, sessiz oturan adamın ailenin babası, sağ ön koltukta oturan ama hafifçe arka koltuğa dönmüş, konuşup duran, halinden hoşnut bir edayla bir şeyler anlatan kadının da ailenin annesi olması gerektiğini düşünüyordum. Buna bir süre sonra inanıyorum. Konuşan anne günlük olaylardan, olağan sıradan, hoşnut bir tavırla, hiç bilemeden bahsediyordu. Trafik adım adım ilerliyordu. Sanki araba bir oda, odada kaçak bir dünya var ve trafikte hayatı ve adım adım ilerleyen zamanı, belki saatleri, belki günleri, belki yılları anlatıyordu. Ve bir şeyler bu ağır aksak sıradanlığın içinde unutulup, eriyip gidiyordu. Unutulamayan

şeylerin unutulması, yada değiştirilmesi ve unutulmuş sanılmaları sanki çok olagandı. Herşey gibi! Unutamayacağımı sandığım şeylerin yazdığı acı bile elime alıp emdiğim bir şekerleme gibi ağır ağır yok oluyor, içime bir şeker tadıyla akıyordu. (Fazla şeker bir süre sonra acı tadı verir!)

İşte o an (bir an!) sanki ben, o uyusuk gidişatın içinde garip olan şey, o bana ~~h~~ rüyanın başından beri yanlış gelen şey fark ediyordum. Ya da ya da. Unutmanın anlamıyla unutamamanın anlamını unutmanın o vurdum duymaz uyanışı bana kendini sevdettiği yordu. Yanımda yatan ve derin bir dykudan uyanan bir sevgilinin benide farkında olmadan uyanması gibi bir duyguydu bu.

2. Gerçekten uyandım bu sırada. Başucumda kalan telefona, sabahın o tatlı uykusunu bozmaya alışan bir galar saatı susturmak istercesine dakik, refleksif bir hareketle cevap verdim. Eski sevgililerimden sonuncusuydu. Zil zurna sarhoşmuş. Bunu bana çok içtiğini ve iç gibi hissettiğini söyleyerek ifade etmişti. Bu saatte beni aradığı için kendine kızarak özür diledi. Beni sevdiğini söyledi ve kararlarının dışına çıktığı için bir kez daha kendine kızdı ve bir süre sonra telefonu kapattık. Konuşma boyunca gözlerimi açmamıştım. Sevgiye duyduğum aklıyı yazdım bir an. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Sonra bütün geçmiş sevgilileri artık eskitmiş olduğumu düşündüm. Bir zamanlar beni terkeden başka eski sevgilimi

ve belkide en çok bu yüzden ona duyduğum
tutkuyu hatırladım. Onu çok sevmiştim. Ama
onu bir türlü unutamamın tek sebebinin beni
terketmiş olması, beni terkeden tek erkek olması
olduğunu o an farkettim. Gözlerim hâlâ ka-
palıydı. Terk edilmek veya red edilmek; kim
olursa, nasıl olursa olsun her insanın içinde
kullanılabilecek en büyük sizin acı sebepleri
olduğunu düşünüyordum. Onu - o önce telefonda ko-
luydu

muştum onu - terketmiş olmamın nasıldan son-
ra sandığı bir aşka dahası, çok daha farklı
olan o hiçbir şey dinlemeyen tutkuya bağlı-
ğımı düşünüyordum, buna inandım. Tıpkı bana bir
zamanlar olduğu gibi olmuştun. Yaşadığım, o
bir zamanlar boyunca yaşadığım ~~bu~~ yalnızlık-
tan ve tutkudan acı, şimdi ona yaşı-
yor olduğumu farketmek beni rahatsız etti.
O sadece bir tekrar istiyor. O eski güzelli-
leri geri istiyor. Ona göre daha yaşayacak
çok şeyimiz var, hiçbir şey daha başlamadı
bile. Bana göre çok şey yaşadık ve öyle kalmalı.
Bitti. Gitti. Bende bir zamanlar kendimi
böyle kandırıyordum! Ah, bu benim için ne
büyük bir itiraf! Belki gerçekten beni sevi-
yor ama bitti. Belki gerçekten bende beni
terkeden o sevgilimi çok sevmiştim ama
bitmişti. Ya biter, ya biter! Birten bir şey
bir daha başlamaz. Yeni bir şey başlar ve
bu eskisiyle olmaz! Bunları ben söylüyordum
ben! Hâlâ, beni terkeden sevgilimin için
de açtığı yaranın sızısını, bir sene geç-
tiği halde, duyan ben. ~~Sanırım~~ ~~Bazı~~ ~~şeyler~~

TEKRARLAYAN RÜYALAR: BEYAZ EV

Birşeyleri anlamaya, dahası kabullenmeye başlamıştım. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

3.

BEYAZ EV RÜYASI

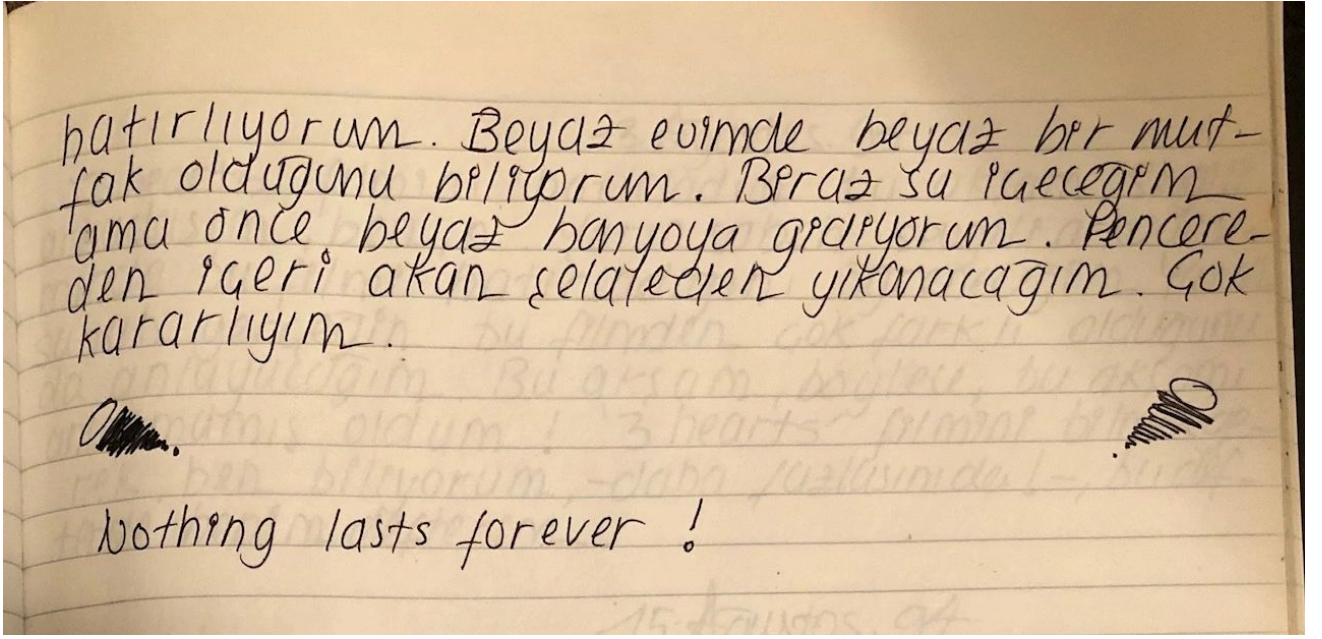
Gözlerimi hiç açmamıştım. İnsan gözlerini hiç açmadanda birşeyleri görebiliyor. Rüya gibi, gerçek gibi. Bütün bu düşüncelerden sonra hiç açmamış olduğum gözlerimin arkasında yeniden uykuya ~~daldım~~ dalmışım. Bu sefer gördüğüm rüya başkaydı. Başkaydı. Her yer, her şey beyazdı. Bembeyazdı. Öyleki farklı bir renk görmek için duvarların bitişte bitiştiği yerlerdeki çizgilerini, kapı tokmakların arkasındaki hafif gölgeleri görmek, ~~farklı bir~~ bulmak ve görmek için özel bir aha hatcıyordum. Bir apartmandaydım. Her yer beyaz olduğu bir apartmandaki beyaz aynasından çıkmıştım henüz. Gerçekte hiç bilmediğim bir yer olan ama rüyamda tek başına yaşadığımı bildiğim dairenin bembeyaz kapısına doğru, bembeyaz bir koridorda, bembeyaz duvarlar arasında yürüyordum. Elimde beyaz anahtarlarımla beyaz kapının kilidini açarken evimde garip, farklı, başka birşeylerin döndüğü, bir değişiklik olduğu hissine kapılıyordum. Kapıyı açtığımda birden bire elimde ağzından tazyikle su fışkırtan bir hortum buluyordum. Sakinlikle içinden hızla yol alan tazyikli suyun siddetle bir yılanın can çekişi gibi görünen hortumun gerisini görüyordum bir süre. Bu hortumun ve içinden siddetle fışkıran suyun ~~beni~~ kendime koruman için elimde durduğunu ayırımsıyordum. Hortumu

koridora doğru fırlatarak aceleyle evime
giriyorum ve kapıyı hızlı ama telaşsız
sakın duygularla kapatıyorum. Bunu, küla-
gimin dibinde vizidamasından siktirdiğim
bir spürisineği panik olmadan ama yinede
hızlı hareketlerle ellerimin arasına sıkıştır-
ıp, ondan kurtuluşum gibi yaptığımı his-
sediyorum. Evimde birşeyler dönüyor.
Ama tehlike yok. Korunmak için birşeyde
gerek yok. Bunları biliyorum. Evin içi
bembeyaz, heryer. Bembeyaz antreide
dururken hissettiğim değişikliğin ilk
belirtisine bekliyorum. İğriden, banyodan
gelen su sesini duyuyorum. Korkusuz bir
merakla banyoya gidiyorum. Heryer beyaz.
Tek düşündüğüm suyu kapatmak ve diğer
değişiklikleri keşfetmek. Fakat banyoya
gittiğimde sakinlikle birşey görüyorum.
Su duştan veya bir musluktan akmıyor.
Kuvetin yanbasında ve omuzlarımın hiza-
sındaki kare pencereden içeri akan suyu
görüyorum. Bunun gökyüzünde pencereye, ora-
danda küvete bozulan, saf, natural, katıksız
bir su olduğunu anlıyorum. Tıpkı beyaz gibi,
diye düşünüyorum banyodan çıkarken. Sonra
banyo kapısının karşısındaki duvardan her-iki
metre ileride açık başka bir kapıya doğru
yürüyorum ve ~~be~~ beyaz bir odaya giriyorum.
İçeride iki kişi var. Birbirinin iki tane beyaz,
bembeyaz insan. Giysileri beyaz, saçları beyaz,
gözleri, ayakları, dudakları, herşeyleri beyaz.
İki tane birbirenin iki tane erkek. Bir tanesi per-
çerenin önünde, muayenehanelerde hastaların

yatırıldığı cinsten beyaz bir yatağın beyaz duvarı
~~le~~ le sıkıca kaplanmış yüzeyinde bir ona
bakarken, yattığı yerden hafifçe doğruluyor.
Pencereden içeri giren güneş ışığı bu beyaz
insanın ~~le~~ üzerinde yansıyor, ışığın gölgesini
alan parlaklığına rağmen bu hembeyaz çocuk
gibi görünen erkeğin gözlerindeki yalvaran
ifadeyi görebiliyorum. Tam bu sırada diğer
~~erkek~~ erkek konuşmaya başlıyor. Pencereden
içeri sızan ışıktan uzak bir sandalyede
oturan ~~iki~~ ikizlerin diğeri daha güçlü ve
~~iki~~ kendisi için hiçbirsey ~~iki~~ istemeyen
sakin bir insan (!). ~~iki~~ Hiçbir yerinden
ışık yansımadağı için bu ~~beyaz~~ insanla
mat bir beyazlığı olduğunu görüyorum.
Gözlerimin içine bakarak bana, onun
acı çektiğini, gününü bent sevdığını ~~an~~ an-
latıyor bana. Bende ona bent sevdığı
için bu halde olmadığını söylüyorum.
İsterse bent sevmeye bileceğini söylüyordum.
Ama o mat beyaz insan ~~bana~~ aynı karar-
lilikla o'nu savunuyor. O aynı acı dolu,
yalvaran bakışlarla bakmaya devam
ediyor. Hiçbirine inmadığımı ve bu
konuda o'nun ikizlerinde, ondan da daha
kararı, olduğunu biliyorum. Söyledikle-

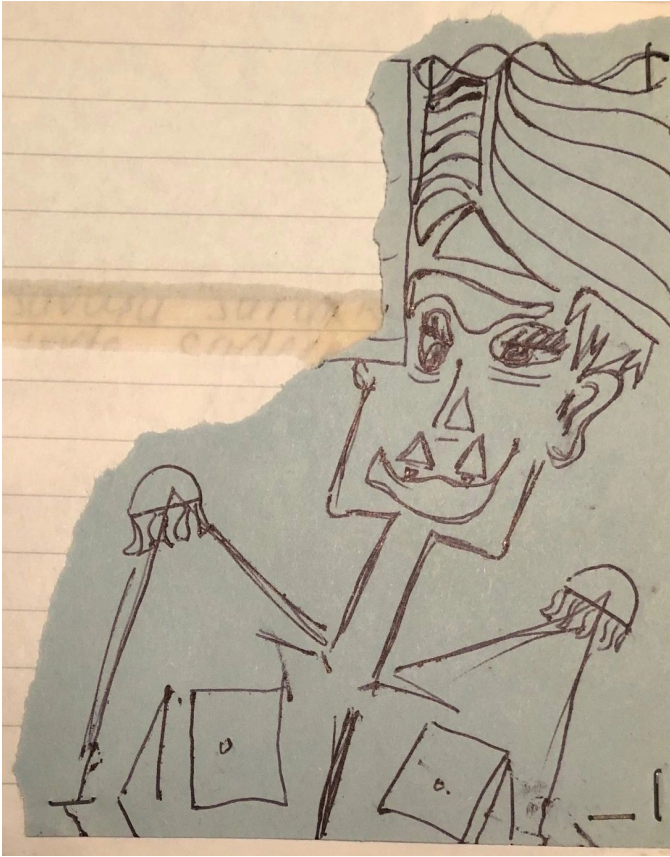
ve emin

rinin doğru olmadığını, bunların yalan
olduğunu söylüyorum. Onları duymuy-
rum, bu son sözlerim oluyor. Onları gör-
müyorum, son kez istençe gelir bakışla-
rı ve acımasız bir ısrarla konuşan mat
~~sözler~~ insanın kör bakışlarını gördüğümü

Beyaz erkekler kim? Hep merak etmişimdir. Kimdi onlar? Biri parlak, biri mat. Orası neresiydi?
Öyle çok kaçma rüyam var ki.

Rüyalardan hemen sonraki sayfalara kağıtlara çizdiğim iki resim yapıştırmışım.

Elimde “Beden Kayıt Tutar” kitabı yatağımda yatmış okurken uyku bastırıyor. Uykudan çok korkuyorum bu aralar. Ben uyurken, bilinçsizken olabileceklerden korkuyorum. Gecelerdir böyle. Balkonda oturup sigara içiyor yazıyorum. Sızıyorum da uyuyorum biraz.

Dün gece de böyle okurken, tam sızmak üzereyken, birden bir erkek sesi duydum. Heyecanla tek bir kelime söyledi: İBİTA.

Bir şüphe, belki paranoya daha. Ateş Danışmanlık amcamla babamın maddi desteği ve yönlendirmesiyle açılmış olabilir mi? Bana inanmayan bir terapistle, Bilge’yi tedavi etmek değil kendine bağlamakla meşgul bir başka terapist, bir görüşmede çocuğuma bir sürü ilaç yazan bir psikiyatrist ve bizi ilaç kullanmaya ikna etmek için geceler boyu saatlerce benimle telefonda konuşan, arkadaşım olduğunu iddia eden bir başka psikolog. Küçükyalı’daki evden taşınmadan hemen önce o evin arka sokağında açılmış bir merkez. Nehir, Ayna danışmanlıkta yapılan test sonucunun değerlendirmelerini öyle bir küçümseyip eleştirmişti ki sonunda etkilenmiş ve onun merkezi Ateş’e başlamıştık. Çekmeköy’e taşındığımızda Nehir ile neredeyse her akşam telefonda konuşuyorduk. Gece konuştuklarımız üzerine ertesi gün mesaj atıyordum, o yazmıyor akşamları arıyordu. Bir türlü bitmeyen upuzun konuşmalar. Onu dinlerken uyuyakalıp uyandığımı hatırlıyorum. Etkilenmeyeceğim, diyordum kendime. Bilge’ye ilaç vermeye ikna olmam için elinden gelen her şeyi yaptı. Bana verdiği tüm formları eksiksiz, fazla fazla doldurmuştum. Ona güvenmiştim... Taa ki ilaç konusunda bu kadar ısrar edene ve beni bu kadar soyduktan sonra o üzerindeki ceketini bile çıkarmayıp kendisi hakkında inandırıcılıktan uzak kısa bir öyküyle gelene dek.

Ben daha önce ilaç kullandım. Annem bana ne ilaçlar verdi. Avucunda rengarenk haplarla gelirdi. Bir bardak da su. Hepsisi de beni uyuşturmak için. Aynı şeyi çocuğuma yapar mıyım be! Kimse yaptıramaz bana bunu.

Kitapta “Çocukların Zihni” adlı bölümü okuyorum. TAT kartları...

Bu sabah Bilge’yi bin bir zorlukla uyandırdım. Basket antrenmanına gittik. İki tişörtü var formasının. Çocuklar hep bir tişörtle geliyor. Bugün koç 5 erkek çocuğu üstleri çıplak bir grup yaptı. Geriye kalan erkekler ve iki kız da diğer grup, giyinikler. Görünce şaşırdım. Hemen Bilge’ye baktım. Üstünde tişörtüyle sessiz oturuyordu. Onu seyrettim. Bana baktı, sonra gözlerini çıplak çocuklara götürüp tekrar bana geri getirdi. Rahatsız olmuştu. Onu rahatlatmak istedim ve gülümsedim. Erkek çocukların tişörtlerini çıkarmalarından utanmasına üzüldüm. Oysa ben de rahatsız olmuşum.

İlkokul birinci sınıfa başladıktan bir süre sonraydı. Bir dükkandaydık. Tişörtünü çıkarıp başka bir tişört denemesini istediğimde utanıp ağlamıştı. Küçükken rahatça yaptığımız bir şeydi. O gün öyle ağlamaya başlayınca çok şaşırmıştım. Bir daha asla tişörtünü tutup ulu orta hadi çıkartalım demedim. O zamandan beri hep çok dikkatli, giyinirken perdeleri kapıları kapatır, “kimse girmesin,” der.

Basketten çıktık. Eve dönerken yol kenarında yola dik park etmiş bir otobüs gördük. Arka bagaj kapağı yola doğru açık, içi boştu.

“Anne bak, otobüs pantolonunu indirmiş bize poposunu gösteriyor,” dedi.

TAT kartları geldi aklıma hemen. Gündelik yaşamda sıradan bir görüntü çocuğumda çıplaklığı çağrıştırmıştı. Bir saat önce çocukların çıplak basket oynamalarından da utanmıştı.

Her şeyi hatırlamak istiyorum. Her şeyi. Çocuğumun ne yaşadığını bilmek istiyorum. Bilmeliyim. Onun da NeurOptimal’da müzik dinlemesi üzerine konuşuyoruz bugünlerde.

“Bence iyi olabilir. Ben dört kere girdim ve bu kadarın bile yararını gördüm,” diyorum. Müziği merak ediyor. Bu hafta deneyecek.

Uzun bir süre hayatımda yoktular. Doğu’yla aramızdaki romantik cinsel ilişki aileyi rahatsız ediyordu. Sultan yengenin bizi görüp, “Aaaa aaaa,” dediğini duyuyorum. İnsanlar anlarsa ailenin adı lekelenirdi. Yazlıkta üst katımızdaydılar. Bayramoğlu’ndaki yazlığımızı sattı babam.

Göztepe’de karşı apartmandaydılar. Biz Fenerbahçe’ye taşındık.

Bir süre sadece ayda bir kalabalık aile toplantılarına gidiyorduk. Hasan’ın babası İsmet dayı istediği için buluşuluyordu, öyle söylerdi annem. Bu toplantılar sanıyorum ki normaldi. Ben içime kapanık, güvensiz ve tatsızdım ama çocuklar çok eğlenirdi. İsmet dayı ölünce bitti bu toplantılar.

Annemin bu toplantılardan birinde, Semahat teyzenin evinde, sessiz ve ezik bir kenarda oturduğunu hatırlıyorum. Herkes büyük koltuk gurubunda sohbet ediyordu. O öyle salonun öbür tarafında, pencere kenarında tek başına, elleri kucağında oturuyordu. Onu öyle görmeye alışık değildim. Şaşırmış, yanına gidip “İyi misin?” diye sormuştum. “İyiyim,” deyip elimi tutmuştu. İyi değildi. Dışlanmış gibiydi. Herkes susmuştu. Tüm gözler üzerimizdeydi. Huzursuz olmuştum. Yaprak o buluşmada giysilerimi övüp durmuş, bundan sonra güzel giyinmem için bana yardımcı olacağını söylemişti. Öyle bir şey olmadı ama ilgisini hiç unutmadım. Tuvalete girip yediklerimi kustuğumu hatırlıyorum bir de.

Doğu ve Batı, yavaş yavaş yeniden girdiler yaşamıma. Önce Doğu, sonra Batı’yla buluştuk. Sohbet ettik. Çok ilgiliydiler. Dünya tatlısı kuzenlerdiler.

Hamileyken İstanbul’da görüşmelerimiz gittikçe sıklaştı. Doğu ile su kenarı bir yerde bir şeyler içmeye gitmiştik. Cafer’in ailesinden bahsetmiştim kısacık. Hemen yorumlamıştı, "Fethiyeliler işte," demişti. Ne demek istediğini sorduğumda, "Akdeniz insanları ısrarcı insanlardır," deyip konuyu değiştirmişti. Kandilli’de annemlerin yanında kalıyordum. Hamileliğimin son aylarıydı. Sultan yenge ve Doğu’nun eşi Sümeyye ziyarete gelmişlerdi. Sümeyye aldıkları hediyenin değişim kartını çıkarıp gösterdiğinde

annem hemen, “Hediye değiştirilmez, olur mu öyle şey canım, ayıp, sen al kartı,” demişti. Sümeyye kartı kararlılıkla bana uzatmış, “Her hediye verilir bu kart. Üstelik herkes hep değiştirir. İstedini alabilirsin. Annen fazla hassasiyet gösteriyor sağ olsun ama ayıp değil,” diye karşılık vermişti. Amcamın boşanma davamı üstlenmesi, Kandilli'deki evin verandasında bol takım elbisesiyle yürüyüşünü hatırlıyorum.

Ailecek görüşmeler...

Doğu'yu Galatasaray Üniversitesi'nde ziyaret etmiştik. Kardeşim var mıydı? Emin olamıyorum. Kardeşim çok silik. Batı ile gitmiştik sanırım. Doğu ile buluşup terasa çıkmıştık. Avrupa yakasında deniz kenarında tarihi bir binaydı. Doğu o binayı boşaltmak zorunda olduklarını söylemişti.

“Bilge bebeğin dayıları olacağız biz. Her zaman yanındayız,” demişlerdi iki yanıma oturup.

Doğu, “Sen hep iyi kalpli, şefkatli biriydin. Batı hep ağlardı, sen onu teselli ederdin,” dediğinde şaşırılmışım.

Batı, “Evet, öyle,” diye onaylamıştı.

“Teselli edeceğim ne olurdu ki? Niye ağlardın Batı?”

Birbirlerine bakmışlardı. Doğu güven vererek gülümsemişti Batı'ya. Anlayamamışım. Geçirtmişlerdi sorumu. Şimdi anlıyorum, “Hatırlamıyor bak, rahatla Batı,” diyormuş Doğu meğer o kısık bakışlı gülümsemesiyle.

Kuzenler üniversitelerde öğretim üyesi olmuşlar. İyi yerde ikisi de. Korkmuşlardı belki de ben İstanbul'a gelince. Ama hatırlamıyordum işte. Sorun yok.

"George Orwell, 1984 romanını yatılı okul deneyimlerinden esinlenerek yazmış. Kitapta insanların, otorite olarak sayılan birinin onayını ve sevgisini kazanmak adına kendileri için değerli ve doğru olan şeyleri, benlikleri de dahil, feda etmeye NASIL İNANDIRILDIKLARI anlatılmaktadır." (Beden Kayıt Tutar)

Üniversitede ilgilenmeye başlamışım ütopya ve distopyalarla. 1984'ten çok etkilenmişim. Okul gazetesine George Orwell ve 1984 üzerine uzun bir yazı yazmışım.

“Bana değil, ona yapın. Julia'ya yapın!” Winston'un işkenceden kurtulmak için bağırdığı cümle. Sonra Julia ile karşılaştıklarında ilişkilerinin bir daha asla aynı olmayacağını anlatımı, “Ben seni sattım Julia,” deyişi. Julia'nın da, “Ben de seni,” demesi ve ayrı yollara gitmeleri. Çok, çok etkileyiciydi. Kendimi bulmuştum bu satırlarda, yine de tam anlayamıyordum: Ben neresindeydim?

16 Eylül 2019

Bilge'nin tekrar tekrar yaptığı duvara çarpma şakası bana bir çocukluk anımı hatırlatıyor birden. Bilge duvara toslayıp, "Ay," dediğinde ve yine gidip tekrar aynı şeyi yaptığında bunu bile bile yaptığını, anlatmak istediği bir şey olduğunu düşünür, ne olduğunu bir türlü anlayamadığım için kendime sinir olurum. Terapistine anlatmam da hiçbir aydınlatıcı geri dönüş sağlamamıştı. Bu anı hiç aklıma gelmemişti. Ne kadar tuhaf, tesadüf mü? Çocukken kuzenlerimle körebe oynarken gözlerim bağlı, sanki ellerim de bağlıymış gibi (aman tanrım, sadece gözlerim bağlı sanıyordum. Ellerimi de mi bağlıyorlardı?) alnımı gidip düz duvara çarpardım hep. Ne zaman körebe oynasak böyleydi. Kuzenlerim, kardeşim her yerimi ellerlerken ben elsizmiş gibi duvara tosluyordum. Alnımın ortasında küçük bir tümsek oluşurdu. Buz koyulduğunu, şakalar yapıldığını hatırlıyorum.

Bugün seansta babama karşı olan duygularım üzerine çalıştık. Bütün çocukluğum boyunca sevgilimdi o benim. Hâlâ kızamıyorum ona. Ne olursa olsun! Bütün bedenimde duyumsadım, bebek halime döndüm ve okşamalarını, her yerimi öpmelerini, penisini sürtmelerini... hepsini hatırladım. Her yaştan bir şeyler hatırladım. Yatağıma gelişlerini, bacaklarımızın birbirine dolaşmasını... Şimdi gelse yine sevişirim onunla, böyle hissettim utanç içinde.

Bir daha babama asla teslim olmayacağım bir güce gelmem için çalışıyoruz. Babamı tanımladım önce bolca. Sevecen ama kontrolsüz, annemin gittikçe artan acımasızlığına karşılık babamın ilgisi, dokunuşları ve sevgisi (sevgi sandığım sapıklığı)... Tek tutunabildiğim, sarılabildiğim bunlardı. Babam her zaman tek tutunabildiğim insan olmuştu belleğimde. Şimdi, kurtulma çabası bu alışkanlığımı her zamankinden daha çıplak ve güçlü hissetmeme neden oluyor.

Amcam her şeyi fark edip dahil olmak istediğinde babamla beni aralarına alıp 'kimi daha çok seviyorsun' oynamaya başladılar. Ben hep babamı seçince amcam hırslandı. Annem, yengem, tüm aile her şeyi anladıktan sonra beni tüm ailenin cinsel oyuncağı yapmaya karar verdi amcam.

Yengem oğullarını amcamdan böyle koruyabileceğini keşfetti belki.

Annem babamı, beni, tüm hayatımızı kontrol edip yönetebileceğini anladı ve ilk toplu ayinde kendi inisiyatifiyle ulu orta atıldı. Çıplak, acımasız, vahşi bir kadın olarak, beni iki büklüm kapanmış ağlayan babamı teselli etmeye çalıştığım yerden çekip okkalı bir tokat savurdu. Zaten yıllardır bana hoyratça dokunuyor, acıtıyor, babamla yaşadığım yakınlığı engelleyemediği için çaresizlik içinde vahşileşiyordu. Amcamın ofisinde, ilk toplu aile ayininde annem tarafını seçti.

Amcam, annemin narsist olduğunu söyler, uzun uzun narsisizmi anlatırdı aile buluşmalarında. Annem tam bir kontrol manyağıydı, bu yüzden sürtüştük hep. Onun için ömür boyu en önemli şey hep birilerini kontrol etmek oldu.

Boyun ağrımı anlamaya başladım. Amcam beni boynumdan tutup salonda gezdiriyor. Herkese ayrı ayrı zevk vermenin benim görevim olduğunu anlatıyor. Beni bunun için yetiştirdiklerini söylüyor.

Hikayemden ayrı düşmüş parçalar zihnimde bir araya geliyor. Beynimin sağ tarafı çok hassas, bazen zonklıyor bazen hafifliyor ağrısı. Şakaklarımdaki, alnımdaki gerginlik çok rahatsız edici.

17 Eylül 2019

Beni hep yalnız istiyorlar. Yalnız, şuarsuz, güçsüz, etrafında ne olduğunu anlayacak kimse olmasın. Sevgililerimi, köpeğimi bile, kim bilir belki de beni koruduğu için babaannemi ve anneannemi de...

Yatağımı ıslatmamdan hoşlanmıyordu babam, rahatsız oluyordu. Bu yüzden annem beni uyandırır, klozetin üzerinde bacaklarım açık ayakta bir yandan, “çışış,” diyerek ıšetmeye çalışır, arkadan da babam temiz temiz beni becerirdi. Bu yüzden ayaktaydım. Uyanmak istemezdim. Annem uyandırıp çışimi yaptırıp tekrar yatırmak ister, ben yapmazdım, direnirdim, uyanmayarak, ıšemeyerek. Babam dayanamıyordu. Çözüm olarak bunu bulmuşlardı. Ayakta, arkadan, çışlenmeden.

Hatırladıklarına ve bedenimdeki duyumların ne anlama geldiğini anlamaya başladığıma inanamıyorum.

Baş ağrısı ve korku arasında savruluyorum.

Semahat teyzemin evinde kadın kadına kalıyoruz. Babam yok. Amcam kardeşimi alıp Doğu ve Batı ile birlikte maça götürüyor.

“Erkek adam Beşiktaşlı olur.” Hepsine siyah beyaz forma almış amcam.

Beni rahat bıraktıkları için minnet doluyum. Salonda kalın krem rengi halının üzerinde sırtımı büyük pufa yaslamış oturuyorum. Dışarıdaki salkım söğüdün rüzgârda salınmasını izliyorum. Tren geçiyor ara sıra. Ev tren yoluna bakıyor. Saatler geçiyor. Kadınlar aralarında konuşuyorlar.

“Maç çoktan bitti.”

“Sıra Baran’da, zaman alır.”

Döndüklerine Baran usul usul ağlıyor. Tebrik ediyorlar, annem alıp içeri götürüyor.

Kardeşimin sesini duyuyorum. Hırslayarak konuşuyor dişlerinin arasından, kulağımın dibinde. Bir yandan da beni sıkıştırıyor, zorluyor.

“Hep onlara mı vericem ha, bize yok mu? Hep onlara mı ha, onlara mı?”

“Baran,” diyorum. Hayal kırıklığımı hatırlıyorum. Onu koruyamamıştım. Artık o da benden yaralanacaktı. “Baran ha, Baran ha, hadi hadi yine söyle...” Teslim oluyorum. Kardeşim hırsla, acıtarak içime giriyor. Oramda hissediyorum bunu. Gerçek mi? Gerçek olabilir mi? Ya rabbim!

Anne tarafından uzak kuzenim Atlas sık sık bize gelir, bizde kalırdı. Sanırım orta okul yıllarıydı. Çok komikti, bizi çok güldürürdü. Michael Jackson hayranıydık, onun şarkıları, klipleri ve Atlas’ın şakalarıyla eğlenirdik. Kahkaha krizlerine girerdim o konuştukça.

Bir akşam Tarsus Mezunları Derneği’ndeyiz. Ben süslenip püslenmişim, kendi halime şaşkınım, sanki ben kendim giyinip süslenmemişim. Oraya nasıl gitmişim? Ayrıca Atlas bana kur yapıyor sanki, saçlarımı okşuyor, gülümsüyor. Yüzümün dibine dek gelip duruyor. Öyle şaşkınım ki. Oysa o da şaşkın. Ben onun neden böyle bir beklentisi olduğunu anlayamıyorum, o ise neden ona yakınlık göstermediğimi. Sevecen, anlayışlı. Ben öyle duruyorum kendimi buluverdiğim bar sandalyesinde, o benimle ilgileniyor.

Birden Atlas bize gelmez oldu. Annem şöyle açıkladı bu durumu: “Bizim zenginliğimizden etkileniyor, eve döndüğünde hiçbir şey beğenmiyor, Gülsen yengene bağırıp duruyormuş. Siz eğleneceksiniz diye bozmayalım çocuğu.”

Saçma bulmuştum. Atlas hep çok kibar, düşünceli ve komikti.

Neden amcam köpeğimin yerini babama söyletmeme ve onu bulmama yardımcı oldu? Güvenimi tazelemek için, bu işi aile içinde tutmak için iyi bir fırsattı sanırım. Üstelik başarmışlardı, başıma bir şey geldiğinde ilk onları arıyordum, başka bir avukatı değil!

Annemler beni amcamlardan uzaklaştırmıştı ama kendi yaptıkları yüzünden beni yine onlara doğru itmişlerdi.

Babamla amcam arasındaki sürtüşme miras konusuna dayanıyormuş, öyle anlatmıştı amcam.

“Seni mirastan menetmek istiyorlar. Hiçbir şeyi imzalama!” Böyle demişti amcam. Belki de imzaladım bir şeyler. Ah, nereden bileceğim? Ne zaman hatırlayacağım her şeyi?

“Baban miras konusunda açgözlü davrandı.” Kardeşim de biliyor bu hikâyeyi. Amcama hak vermiyor, öfkeleniyor ona anlattığımda. “Kendi istemiş İstanbul'daki evi. Sonra da pişman olmuş babayı suçluyor!”

Babaları öldüğünde amcam İstanbul'daki evi istemiş, babam da Çankırı'daki arazileri almış. Sonra o araziler çok değerlenmiş, babam gidip gelip inşaat mı ne yaptırmış onlara... Annemle babam anlatmışlardı. “Amcamla aranızda ne var? Neden bu çatışma?” diye sormuştum. Yıllar önce. Kalamış'ta Esat balık restoranında buluşmuştuk. Sorum ikisini de çok heyecanlandırmıştı. Annem, “Babaannen hep Asaf'ı tutardı. Sanki baban onun oğlu değil!” demişti. Babamı konuşturmamıştı.

“Anne susar mısın biraz. Bırak baba anlatsın,” demiştim. Babam da sözü alıp tatlı tatlı miras konusunu anlatmıştı. Yıllar önce amcamın ağzından dinlediğim hikâyeyi bu defa da ondan dinlemiştim. Çok da farklı değildi. Arazilerin o zamanlar ne yapılacağı bile bilinmiyormuş, değersiz görülüyormuş, babam gitmiş gelmiş ilgilenmiş... Babamı eklediği, annemin aralara girip destek attığı ekstra bilgiler. Bilge da vardı yanımda. Yemek yiyip ayrılmıştık. Ayrılmıştık, değil mi? Ah bu şüphe!

“Arazilerden biri satılmış... Baban beni arıyor, haber veriyor. Hesap numaranı yolla da sana da 5000 TL yatırayım, diyor. Vicdanını rahatlatacak güya!” Amcam babama öfkesini anlatmıştı evinin salonunda. Gerçek miydi o öfke? Babamlarla aram kötüydü o aralar, görüşmüyordum. Darma'yı kaçırmış, saklamış ve tüm yalanları ortaya çıktıktan sonra bile bir özür bile dilememişlerdi. Bilge aile ortamı yaşasın diye amcamları ziyaret ediyordum ara sıra. Amcam sürekli babam hakkında konuşuyordu. Bana çalışma odasındaki kitaplıktan ansiklopedinin P harfini getirtirmiş, Parkinson hastalığının sebeplerini okutmuştu. Babamda Parkinson başlangıcı görülmüştü kısa bir süre önce. İlaç kullanarak geriletmışti.

“Ne diyor?”

“Kontrol arzusu fazla olduğu için diyor. Her şeyi kontrol etmek istiyor ondan,” demiştim safça.

Okumakta zorlanıyordum. Satırlar hareket ediyordu sanki, aralarında küçük ışık patlamaları oluyordu. Oradan ayrılırken, holdeydik, amcam, “Kapat,” demişti. Sultan yengenin klimayı kapattığını düşünmüştüm. Birden kendime gelmişim. Çok heyecanlandırmıştı bu beni. Klimanın zararlarını, teknolojinin algımıza yaptıkları konusunda hep şüpheliydim zaten.

“Klima, amca,” demiştim, “çok zararlı, siz de dikkat edin. Az önce başım uğulduyor, gözlerim okumakta zorlanıyordu. Klimayı kapar kapamaz geçti.”

Gülmüştü, “Klimadan ha!” demişti. Alıştım teknoloji konusunda önyargılı ve tepkili olmaya. İçerlemiştim. Alaycı halini garipsesem de çok takılmamıştım. Bilge ile ayrılmıştık oradan. Bilge,

Bilge...

Doğular da gelmişti. Belki başka bir gündü. Yemek yemiştik. Sofradaydık ama yengemin güzel yemekleri yoktu. Çocuklar oyun oynamışlardı.

“Bilge nerede?” dediğimi hatırlıyorum.

“İçeride oynuyorlar,” demişti Sultan yenge. Merak içinde içeri gittiğimi hatırlıyorum. Sonrası yok.

Bir başka gidişimde Sultan yenge bana iki fotoğraf vermişti, “Amcan bastırmış senin için.” Üzerlerinde tarih vardı: 30/10/2011. Tarih doğru muydu? Kafam karışmış, kontrol bile edememiştım sonra. Fotoğrafların birinde Bilge, Asaf amcanın kucığında, gülüyor. Bir eli amcamın üzerinde, o bölgesine yakın, bacağının arkasında kaldığı için eli tam nerede görünmüyor. Diğer fotoğrafta koridordan salona doğru geliyor, elinde oyuncak bir araba var.

Amcamın evinde benim çektiğim fotoğraf ve videolar da var. Birinde Doğu’un çocukları Almina ve Sancar yerde oturuyor, yerde yatan Bilge’yi gıdıklıyorlar. Fotoğrafi ben çekmişim. Tarih, giysiler, her şey farklı. Bir kere değil birkaç kez gitmişiz, değişik fotoğraflar, salonda koltukların üzerindeki örtüler bir var bir yok.

Çocukların olduğu ve olmadığı iki ziyaret hatırlıyorum. Ya da çocuklar Sümeyye ile gitmiş miydi bir süre sonra? Doğu da gitmişti. Parkinson hastalığını okurken bir tek biz vardık amcamlarda.

Başım korkunç ağrıyor. Sol şakağımda katıldı sağ kulak-sağ baş zonklamama.

Babamla sevişmelerimiz öyle güçlü ki zihnimde amcamı bulamıyorum. Neden sürekli yer değiştiriyorlar?

Saat çalışıyor. 12:30 Yoga terapiye gitmek için evden çıkmalıyım. Çok sigara içmişim yine. Bilge sigaraya başlamış olmamdan çok rahatsız.

Hayır, birbirlerinden uzaklaşmak değildi amaç, o sadece bir mizansendi, amcamlarla dip dibe olmaktansa gittikçe uzaklaşan mesafede evlere taşınmamız dikkat çekmemek içindi. Sadece adres değiştiriyorlardı. Bende de bugün var olan bir korunma ve saklanma algısı bu. Sürekli adres değiştiriyorum. Üzerimde öyle azmışlardı ki dikkat çekmemeleri mümkün değildi. Dikkatli olmalıydılar. Onlar azdıkça ben sevgililer ediniyordum. Hoşlarına gitmiyordu elbet. Hatırlayıp anlatma ihtimalim ve beni paylaşmanın ellerinin altındaki varlığımı azaltması... birer birer saf dışı bırakıldı sevgililer.

Kıbrıs'taki üniversite bittikten sonra İstanbul'da kısa bir süre kaldıktan sonra Ankara'ya gidip ODTÜ'de yüksek lisansa başlamıştım. Başlarda deli okur ve ders çalışırken birden her şey değişmişti. Bir iki ev değiştirmiş, yüksek lisansı terk edip uyuşturucu kullanmaya başlamıştım. Teras katı bir dairede tek başıma yaşıyor, esrarın yanı sıra ekstasi gibi kimyasallar kullanıyordum. Salonumda kalabalık partiler olurdu. Doğum günümde kapıdan girenin ağzına yarım ekstasi verdiğimi hatırlıyorum. Çekirdek arkadaş grubumuzu çevreleyen ve değişip duran bir kalabalık olurdu etrafımda sık sık. Batı'nın ve Doğu'nun beni bu evde ayrı ayrı ziyaret ettiklerini hatırlıyorum. Batı'yla ne konuştuk, sohbet neydi, hatırlamıyorum. Ama Doğu'yla konuşmamız hep aklımdaydı, hatta Doğu'yla birdi bu konuşma benim için, sadece duyuyordum. Görüntüsüne ulaşamadığım bir sohbet sesi. "Sevgilin var mı Çağla?" Kesin biri vardı. Hangisiydi acaba? Eminim bir sürü şey anlatmışımdır onunla ilgili.

"Senin var mı Doğu?"

"Var ama... Aslında tam sayılmaz. Nasıl desem. Şöyle anlatayım. Biri var, onunla her şeyi yapabiliyorum. Her şeyi konuşabiliyorum, akla hayale gelmeyecek her türlü seksi, pozisyonu ve fanteziyi yaşıyorum. Ama onunla bilinen bir ilişkim yok. Onunla evlenemem."

"Neden?"

"Evleneceğim kadın başka biri olmalı."

"Nasıl biri?"

"..."

"Öbürüyle iyiymişsiniz gibi geldi bana. Neden onunla evlenmediğini anlamıyorum."

"Ben onun sevgililerinden sadece biriyim."

"Orospu mu?"

"Hayır. Hayır. O, sadece öyle."

"Onu seviyor musun?"

"Evet. Çok."

"Neden söylemiyorsun bunu ona? Belki tek olursun."

“Söylesem de hatırlamaz ki.”

Yıllarca bu kadının kim olduğunu merak etmişim. Hatta bir kere Doğu’ya onu sorduğumu, evlendiği halde hâlâ görüşüp görüşmediklerini sormuştum. Rahatsız olmuş, yanıtlamamıştı.

Bu kadının ben olduğumu şimdi anlıyorum. Şimdiye kısmetmiş. Ağlamışım ben bu konuşma üzerine. Sonra o akla hayale gelmez pozisyonlarla fantezilerimizi doyurmuşuz. Yavaş, biraz hüznü. Ben seni seviyormuşum Doğu. Sen babamdan sonra gelen gizli sevgilimmişsin. Bu yüzden mi adresler hep değişmişti? Beni neden kurtarmadın Doğu? Neden hiçbir şey yapmadın?

Yıllar sonra, hamileyken seni yeniden gördüğümde kilo almış, daha da uzamış, irileşmiştin. Asıl değişiklik ise gözlerinin kısıklığıydı. Gözlerini göremiyordum sana bakınca. Büyümüştün ve bakışların kaybolmuştu. Bir daha asla göremedim. Gözleri kısık yüzün gülümseyerek kalakalmış, dev buğulu bir ılıkıksın.

Düğününe gelmişim. Annem tüm gün mağazalarda gezdirmişti beni. Babam arayıp soruyordu, güzel giyinmem şarttı. Eflatun çiçekli mavi tül elbisemi elinle kaldırdığını hatırlıyorum Doğu. Beni son bir veda hediyesi olarak sana yukarı getirmişlerdi. Odayı hatırlıyorum.

“Sümeyye nerede,” diye sorup durmuştum.

“Düğünden önce onu görmek uğursuzluk getirir,” diyordu annem veya Sultan yenge veya ikisi de.

Seni kesinlikle görmeliydim Doğu. Sırf bunun için Ölüdeniz’de kaldığım kamp yerinden kalkıp İstanbul’a gelmişim. Murat’la beraberdim o zaman. O da kendi ailesinden birinin düğününe gitmişti. İlginçmiş. Annemi, babamı, amcamı, yengemi, Batı’yı ve kardeşimi hiç ama hiç görmek istemiyordum ama seni görmeliydim Doğu. Şu anda bile hâlâ ağlamak istiyorum. Beni seçemezdin. Aile seni de hep baskılamıştı bu konuda. Zaten bir süre sonra da vazgeçmiştin bu düşüncenden sen. Kolayca. Nasılsa istediğin zaman beni ziyaret edebiliyordun. Hem evlenip ne yapacaktın bu zırdeliyle! Kuzeninle!

2002 yazı.

Doğu'nun düğünü için hazırlık

Bütün gün annemle aksamki düğün için elbise aradık. Sonunda bir tane elbise ve ayağıma feci siyah bir de ayağabı aldık. Sihir-hırs. Eve döndük. Üzerinde beyaz bir şört ve omuzların altına biriken bir t-shirt vardı. Yukarıda takılırken babamla kahvesimin seslerini duydum. Gelmişlerdi. Baran yukarı çıktı sarıldı biraz güldük. Aşağı indim. Modiveri terk ederken önündeki odanın en karşısında koltukta oturan babamı gördüm. Ona yaklaşıırken huşursuzluğunu hissettim. Yaklaşmıyordum. Başıyla formal bir selam verdi istemsiz. Ben de aynısını yaptım gülmeyi engelledim yinede. Ayağına kalktı sarıldı. Sık sık sarıldım. Yammışın, dedi. Evet, dedim, sen de terlemişsin. Seni de terletmeyeyim, dedi beni hafif ittirerek. Sarılmaya devam ettim. Bir ara o da sıkır gibi oldu. Sonra ayrıldım. Huşursuzdu. Kırgınlık seziyordum. Karşısındaki koltuğa oturdum. Az sonra Baran geldi, bak bak

diyerek. Elindeki bir şey defterimi getti. Henca Stadeniz ideli kapalı teyzeler geldi aklıma. Minik el vantilatörleri gıcıkten de iyi filin konuşurken ve kükürerken babamın beni küümsemeye çalışın ve incele-yen gözleriyle karşılaştım. Kendime gelip düter vermen gerektiğini düşün-düm. Rahatsız oldum. Akla onlarla ben' olamayacağımı hissettim.

Yeni elbiseni ve korkunç ayağabılarımı giydim üzerle. Odandan çıkıyordum odadan görünen babama doğru yürüdüm. Evi yapıyordum. Seyrediyordum ama ilgisi ilgiden çok ilgisizliğini gösteriyordu. Ona fazla yaklaşmak istemedim. Direk karşısındaki koltuğa oturdum. Yok hayır. Annem görmeli istedi. Ancak bu kadar olabiliyordu ayağabılarla (bu bunu yazarken annemle babam aşağıda tartışıyorlar. Sesleri yavaş. Babam bir ara kravat dedi)

dedi annem. Babamın hiç beğenmedi-gine ya da en azından beğenmemiş gibi yapacağını biliyordum. Odama dönerken annemin babama 'nası olmuş?' diye sordüğünü duydum. İyi, dedi babam, sesi solum ve azdı. Döndü baktım, biraz sesini yükseltip iyi dedi yine. Odama girdim. Annem yine sordu. Babam 'uh, fena değil istemedi!!!' İşte rahatsızlık sebebin kendimi bir obse, hatıra prezantibol olmas, gerekli bir anel obse gibi hissetmemmiş. Korkunç. Sonra birden bütün bu olayların tersi ve doğru olanları aldığımı düşün-düm. Beğenmek aslında beğenmek ve rahat sız olup inhar etmeye dönerse, yani tersi, doğru olabiliyordu. Aah annem bağırıyor. Onu getir. Baraaaaaan.

Batı, kızlar hakkında hep fikrimi sorardı. Benden 4 yaş küçük Batı. Tüm ilk deneyimlerini benimle yaşamış, ağlaya ağlaya. O, hep ağlardı.

Doğu'un düğününde babamın aniden koluma girip beni zorla bir yere götürüşü her zaman hatırladığım bir sahnedir. Kurtulmaya çalıştığımda daha sıkı ve sertçe tutmuştu beni.

"Nereye gidiyoruz? İstemiyorum." Demek direnç gösteriyordum ara sıra da olsa.

"Hep beraber fotoğraf çektireceğiz." Rahatlamıştım. Az önce halletmişlerdi işlerini. Bir daha kaldıramazdım.

İstanbul, Kızıltoprak'taki ev. Batı bize yemeğe gelmişti. Fırında somon ve patates yapmışım. Bilge beyaz İkea mama sandalyesinde oturuyordu. Önündeki balık patates salatayı elleriyle yiyordu. Neşeli, pembe yanakları ile güleç ve çok tatlıydı. 1 yaşında değildi henüz. Yeni taşınmışık o eve. Batı şöyle diyor, "Bu kadar güzel bir çocuğun olması sana nasıl hissettiriyor?" Rahatsız olduğumu hatırlıyorum. "Güzel mi? O erkek," diyorum. "Olsun. Ne kadar güzel, baksana!" Telefonu çalıyor Batı'nın. Amcamla yengem geçiyorlarmış, uğramak istiyorlarmış. Sonra... Allah belanızı versin!!!

Her zaman yanımda olan, hukuki her konuyu danıştığım, sorunlarımı çözen avukat kuzenlerim benim. Sizden nefret ediyorum. NEFRET. Bir daha bana ve çocuğuma dokunmaya kalkarsanız.....

Asaf amca, baba, yaşlandınız mı? Kaç yaşındasınız? Annem, babam için, "70 yaşında artık, Allah aşkına..." derken artık bana ve çocuğuma bulaşmadığını mı söylemek istiyor? Neden bilmeden sorarım anneme, "Seks hayatınız nasıl?" O da önemli bir konuya temas etmiş olduğumuzu hissederek itinayla cevap verir. Duymazlıktan gelme huyu bu soru için hiç geçerli olmamıştır. Hiçbir zaman zevk almadığını ima etmeyi asla es geçmez. Ahlaklı kadın!

"Geçmişimde beni rahatsız eden hiçbir şey yok. Vicdanım temiz," yazmıştı bir kere Whatsap'tan. Ben sövüp saymış, "Korkunç geçmişine hiç dönüp baktın mı sen," gibi bir şeyler yazmışım. Birkaç gün yazmamıştı.

Bir kere de, sen nerelerden, hangi kötü durumlardan buralara geldin bilmiyorsun, diye yazmıştı. Yüz yüzeyken sormuştum,

"Ben nerelerden, hangi kötü durumlardan bugüne geldim anne?"

Neden bahsettiğimi bilmiyor gibi yapmıştı. Elinde telefonum mesajı göstermek için peşinden dolaşırken o, ihtişamlı sığınağı mutfağıdaki hareketini arttırmış, öyle bir şey demediğini, her zamanki gibi kafamda kurduğumu söyleyerek benden kaçıp durmuştu. Bir türlü telefonumda açtığım mesajının apaçık durduğu ekrana bakmamış, akşam yemeğini bahane etmiş, bu rahatsız edici ısrar karşılığında hakaretlerinin dozunu arttırmıştı.

O dillenmemiş gerçek, kötü gerçek, uzak kötü duygular, annemin kaçışları, beni reddedişleri...

Bilge konservatuvarı kazandıktan sonra bir balıkçıda yemek yemiştik annem ve babamla. Sonra onların evine gitmiştik ısrar yakar. Yine sormuştum anneme gayri ihtiyari, isteksiz, sanki alışkanlıktan, "Seks hayatınız nasıl?" Babam, ara sıra geceleri ziyaret ediyormuş annemi odasında. Babam geceleri uyuyamadığı, hep kalktığı için onu da uyutmuyormuş. Bir grup hırsızın girip onları bağlayıp silahla kasayı açıtırıp içindekileri aldıkları boğaz manzaralı 4 katlı malikanelerinden 2 katlı teraslı daireye taşındıklarında odaları ayırmışlar. Bir dakika! Babam hâlâ aktif!

Ya amcam? Babamın abisi. O kaç yaşında? Yaşlarını hiçbir zaman bilemedim. İnsanlar annen baban kaç yaşında diye sorduklarında hep bocalar utanırım.

Bilge ikinci sınıftaydı. F. okuluna gidiyordu. Kızıltoprak'taki evdeydik. Servis onu bırakmadan beş dakika önce beni arar, aşağı yola yürür çocuğumu karşılardım. Defalarca aramışlar. Açmamışım. Çocuklardan birinin annesi Burçak, sağ olsun, almış Bilge'yi. Beni aramaya devam etmiş. Açmam gerekenden bir saat sonra ölümcül bir uykudan zorla uyanarak yanıtlamıştım telefonu. Yoğurtçu parkındaydılar. Koştur koştur gitmiştim. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyor, bacaklarım, ellerim, her yerim zangır zangır titriyordu. Bana ne olduğunu anlayamıyordum. Bilge bana mesafeli duruyor, süzerek seyreliyordu. Onunla konuşmakta bile zorlanmıştım. Çekinerek gelmişti yanıma. Burçak, beni milyon defa aradığını söylerken halimi görüp beni rahatlatmaya çalışmış, yorulduğumuzu, ara sıra böyle şeyler olabildiğini, çocukların güzel vakit geçirdiklerini söylemişti. Ama Bilge, yavrum, endişelenmişti. O bakışlar... Her yerimi yakan o suçluluk duygusu. Bayılmamak, ayakta ve hayatta kalmak, yaşamak için nasıl da direniyorum. Hanginizdiniz Allahın belaları? Hanginiz gelip beni zifiri karanlıklara çekip saatlerce bırakmamıştı? Hepiniz mi yoksa? Tesellisi, Bilge evde değildi.

Yıllardır sevgilim yok sanırken!

Bilge'yi korumak için oradan oraya taşınarak, kaçarak, savrularak...

Köpeğim Darma'yı çalıp sakladınız. Onu buldum. Kardeşim geldi, eve çıkmadı, apartmana nazır bahçe duvarına yaslanarak konuştuğumuzu hatırlıyorum. Gergindi. Annemler yollamıştı onu. Yoksa gelmezdi. Darma'yı gördü, canım prenses köpeğimi. "Kimdi seni arayan adam?" Israrla bunu sormuştu. Söylememiştim kim. "Galiba bir bekçiymiş," demiştim sadece. Yetmiş miydi bu ona? Ah! Ne oldu o adama? Ses kaydı hâlâ durur.

Ben yaşadığımı sanırken tüm hayatım bir perdenin arkasında oynuyormuş.

Batı'ya karşı hiçbir sıcaklık duymuyorum. Doğu'ya da. Baran'a da. Üçü de beni sattı, sonra da bir güzel kullandı.

Benden 10 yaş büyük Amerikalı bir adamla birlikte yaşamıştık üç ay. 2014'ün ilk aylarıydı. Kaz Dağları'nda tanışmış, birlikte İstanbul'a gelmiştik. Evimizi çok beğenmiş, her yerini derleyip

toparlamıştı, her gün süpürüp temiz tutuyordu. İş bulmaya niyeti yoktu. Yerleşmişti. Güzel alışverişler yaptırıyor, yiyorduk. O bolca şarap içiyordu. Sosyal olmak istiyordu.

“Aileni çağıralım. Yok mu akrabaların, kuzenler, kardeşler? Misafir ağırlayalım,” demişti.

Kuzenlerimi ve kardeşimi çağırmıştım, Doğu ve Baran eşleriyle, Batı da evleneceği kızla gelmişti. Batı salonda L koltuğumda kolunu omzuna attığı kızı, “Bu da benim sevgilim,” diye tanıştırmıştı bana. Bir türlü başlayamayan bir tanışma halindeydik. Neden bilmiyordum fakat kıza karşı bir soğukluk duyuyordum. Bir anda yüzüm istemsiz bir biçimde iğrenme ifadesine bürünmüş, fark eder etmez hemen toparlanıp gülümsemiştim. Beni o kadar iğrendiren neydi?

Batı toparlamak için sevgilisine iyice sarılmış, “Çok tatlı o, çok tatlı, değil mi?” diyordu. Her zamanki Batı! Daha doğrusu ağlamayı bıraktıktan sonraki Batı. Senin evleneceğin kadın tatlı, benim çocuğum güzel ha?

Ah şu kadınların zavallı kabullenışı! Ya hizmeti!

Sultan yenge demişti, “Sıra Baran’da.” Maç günü. Annemin hüznünü, çaresiz sessizliğini hatırlıyorum. Tüm bedenim, vajinam, arkam sızlarken yine de siyah beyaz giydirilip maç seremonisine götürülmediğim için mutluydum. Benim için bulunmaz bir durumdu: Kimse benimle uğraşmıyordu. Hani annem bile neredeyse bana şefkat gösterecekti. Salkım söğüt ve tren sesini sevişim o gün nedeniyle demek. Sırf rahat bırakıldığım için. Ne olursa olsun geldiklerinde kardeşimi öyle için için ağlar, amcamı o sapkın keyifle mutlu görünce çok üzölmüştü. Çok, çok... Amcamın, Doğu, Batı ve kardeşimle ne yaptığını merak etmişim. Bana yaptıklarının aynısını mı yapmışlardı? Neden Baran ağlıyor ama Doğu ve Batı’da bir şey yoktu?

Annemin kardeşimi alıp içeri götürdüğünü hatırlıyorum. Doğu ve Batı sessizdi. Amcam boynundaki siyah beyaz kaşkolu çıkarıp koltuğa atmıştı. Sultan yenge çay, yiyecek, içecek... herhangi bir şey isteyip istemediğini sormuştu.

Sapık erkeklerin hizmetkâr kadınları, Everest Hukuku, kış deliklerinin albenisi, Asaf’ın buğday tenli arsız penisi ve çarpık gülüşler... Sahi babam neredeydi?

Semahat teyze de mi biliyordu yani? Evinin yanından tüm güröltüsüne rağmen kimseyi yerle bir etmeyen, içine bineni sakince bir yerden başka bir yere götüren tren geçen, bahçesinde yaşlı söğödüün incecik yapraklarla sarmalanmış salkımları uçuşup rüzgârdan kaçışan, krem rengi kalın salon halılarının üzerinde huzur bulduğum Semahat teyze, o da mı bu kadınlardan biriydi yani? Kaç kişiler? Salkım söğüt... Everest ailesinin çocukları söğödüün minicik ince yaprakları, dalları kadınları, gövdesi türlü sapıklık çeşitleriyle birleşip zaman içinde gittikçe kalınlaşmış erkekleri.

,

Bir çocuk için nasıl en büyük huzur ellenmemek, rahat bırakılmak olabilir? Böyle oluyormuş demek, böyle. Ne zaman tren sesi duysam ve ne zaman söğüt görsem içimi yapayalnız, bencil bir huzur kaplar, suçlu hissetsem de sessizce tutunmak isterim söğüde, binip gitmek isterim trene.

İlk evlendiğim adamın benden önceki eşinden olma kızını taciz ettiğini geçte olsa anlamıştım. Anlayana dek dört sene birlikte yaşamıştık. Onunla da çok ev değiştirmiştik. Ankara, Dalaman, Dalyan, Bodrum, Kayaköy. Son evimizin bahçesinde büyük bir söğüt vardı. Görür görmez o evi tutacağımızı anlamıştım. Çocuğum doğduğunda İstanbul'da bana ev bakılırken Kızıltoprak'taki evi arkasında tren yolu var diye sevmiştim. Tren yolunun dibinde bir ev daha bakmıştık babamla. Annemin tüm aksiliğine rağmen babam yaşayacağımız evin benim istediğim ev olmasını destekliyordu. Ben Ankara'dayken Kızıltoprak'taki evi almıştı. Bütün evler annemin üzerinedir. Beni rahatlatmak isteyerek, "Bu ev benim üzerime, annenin değil," demişti. Neden benim üzerime değildi peki? Hani benim üzerime olacaktı bu ev?! "Baran'ın üzerine ev yok, haksızlık olur," diyorlardı ne zaman bunu dile getirsem. Oysa Baran evlenir evlenmez ona, amcamın hırsla bana fiyatını bildirdiği (Bir milyon dolar demişti), ev alındı. Benim hâlâ bir evim yok.

Kardeşıme ne yapmıştınız Allah'ın sapıkları? Ne?

Doğu, sen ne işsin? Sadece hayatta kalmak için mi uyum sağladın? Bugün nesen? Kızını beceriyor musun? Benim çocuğuma dokundun mu? Ya kendi oğluna? Neden çocuklarını her hafta sonu babanın evine götürüyorsun? Benim yerimi Almina mı aldı?

Almina... Çok az karşılaştık. Yine de her göz göze gelişimizde ikimiz de biliyorduk bir şey bildiğimizi, hatırlamadan, o tuhaf duygu içimizi kaplayarak. Gözlerinde gördüğüm o mutsuzluk, kabullenmişlik...

Tıpkı tekrarlayan çocukluk rüyamda gördüğüm teslim olmuş genç kız gibi. Annesi, "Ekran bağımlısı oldu. Başka hiçbir şey ilgisini çekmiyor. Varsa yoksa ekran," demişti. Doğu dahil Almina'dan hiçbir şey beklemiyormuşsunuz artık! Ah Almina, sen daha nelere nelere bağımlı olacaksın, saklanmak, gizlenmek, dindirmek, kendini unutmak için. Seni kurtarabilir miyim? Bir gün seni kurtarabilecek miyim? Bu ailenin bütün çocuklarını kurtarabilecek miyim? Almina, Sancar, Cansu, Bahadır, Arınç? Kardeşimin ikinci oğlu Arınç'ı hiç görmedim, tanışmadık. Bir kere telefonda çocukları konuşturmayı denemiştik. Buluşalım demiştik sonra Zeynep ile. Baran, işte, demişti, buluşmasak da olur der gibi. Benden kaçırıyorsun Baran, neden? Neden olduğunu bilmiyor musun sen de? Sen de mi hatırlamıyorsun? Ya da hatırlıyorsun ve uzak durmak istiyorsun. Hep istedin...

Ya Batı, sen ne işsin? Çocuğum çok mu tatlı, çok mu güzel? Sen de pedofil misin?

Neden kardeşim ve ben birbirimize tutunamadık? Doğu ve Batı, siz tutundunuz, Asaf amca, Sultan yenge... Sizin çekirdek aileniz başarılarla şanlandı.

Babam zengin bir fabrikatör oldu sonunda, çok benlikli sapık bir pedofil, tecavüzcü. Oğlu fabrikada yanında çalışıyor, evlendi, iki oğlu var.

Baran sen ne oldun? Bilge'ye dokundun mu hiç? Senin her zaman iki yüzün vardı, biri çok hassas, narin, ince ruhlu, kibar ve düşünceli, diğeri vahşi, hoyrat, hırslı ve acımasız. Sen de babam gibi çok benlikli misin kardeşim?

Ensestin dibine vurmuş Everestler, dibine!

Fotoğraflarda mutlu görünüyoruz.

Ben ve Bilge, kurtulduk mu? Bitti mi? Ne zaman bitti? Uyuyamıyorum korkudan. Sürekli kalkıp evi geziyorum. Eskiden de gezerdim evi, ama bu kadar kimlerden korktuğumu bilmez, kendimi paranoya yapıyorum der bastırır sakinleşirdim. Şimdi Bilge bir, "İh," desin, anında fırlıyorum yatağımdan, koridorun ışığını yakıp çocuğum güvende mi diye bakıyorum. Sonra yine evi geziyorum. Kimse yok. Sanki görünmezler, buradalar ama ben onları göremiyorum. Kalbim ağzımda çaresizce oturup saçlarımı sıvazlıyor, çatlayacak gibi ağrıyan başımı sıkıyorum.

Akşam daha mı rahatım? Başım ağrımıyor.

Yarın sabah Bilge da benimle terapistime geliyor. NeurOptimal'a girecek. Bugün solfej öğretmeni Bilge'nin çok ilgisiz, sürekli dalga geçer gibi olduğunu, halbuki sınıfta en geri iki çocuktan birinin Bilge olduğunu, çok daha fazla ilgilenmesi gerektiğini söyledi. Diğer çocuk ciddiye alıyormuş ama Bilge... Ah çocuğum, yavrum... Sen de alırdın bir zamanlar. Dalga geçerek saklanmak henüz huyun değilken, bu kadar çok ev okul öğretmen değiştirmemişken, köyde yaşarken... Ne oldu sana yavrum? Ben bu kadar korkunç ne yapmış olabilirim? Babanın uzakta olması bu kadar mı etkiler? Ah! Konservatuvarda ilk yılın. Başarabilecek misin? Solfej öğretmeni diğer arkadaşın ile seni ders dışında da çalıştıracakmış. Öğretmenlerin sana ulaşabilecek mi?

Seni korkuttum biliyorum. Eskisi gibi o rahat annelerden değilim.

"Babam, annem, kardeşim Baran, amcam, yengem, Doğu ve Batı dayılar, bu insanların hepsinden uzak duracağız," dedim sana.

"Asaf amca kim?" diye sordun. Hatırlamıyorsun.

"Batı ve Doğu dayının babası. Babamın abisi. Benim de amcam."

"Batı dayıdan da mı?" diye sordun bir de.

“Henüz bilmiyorum,” dedim, “sadece uzak duracağız. Güvende olmamız önemli bizim için. Zaten çok görüşmüyoruz, bir şey değişmeyecek.”

“Babamı söylemediğine sevindim,” dedi.

“Babana çok kızıyorum, sorumsuz davranıyor, beni ve seni çok yalnız bırakıyor. Yine de seni seviyor baban ve iyi bir insan.”

“Ailen sana ne yaptı anne?”

Ne diyeceğimi şaşırdım. Büyürken çok dayak yediğimi, canımın çok acıdığını, bana kötü davrandıklarını, hatta belki bunu onun yanında da yapmış olabileceklerini, onun da görmüş olabileceğini söyledim.

Daha fazla dinlemek istemedim, “Yeter,” dedim. Sustum.

Soğukluk gelip gidiyor aramıza. Her gün Çekmeköy Dolmabahçe arası sabah bir saat, akşam bir saat yol yapıyoruz. Bugün eve dönerken arabada istediği müzikleri çaldı. Eşlik ettik bağıra çağıra. “Artık sestten rahatsız olmuyorum bak,” dedim. Elektronik ritim sesine katlanamıyordum, duyduğum an sanki beynimin içinde kısa devreler oluşuyordu. NeurOptimal’a girmeye başladıktan bir süre sonra geçti.

“Olmuyor musun gerçekten?” diye sordu merakla bakarak.

“Hayır, hem de hiç. Güçleniyorum Bilgeciğim. Kendimi yeniden keşfediyorum. Daha da güçleneceğim.”

Akşam yemeğinde yine gerildik. Kabaydı, öfkeliydi oğlum.

“Sence ben kızılacak biri miyim?” diye sordum.

“Evet, sanki öylesin,” diye yanıtladı.

“Değilim çocuğum. Ne sen ne ben kızılacak insanlar değiliz. Ron yaralandığında Hermoni onu iyileştirmişti, hatırlıyor musun?”

Yeni seyretmiştik. Harry Potter serisini defalarca izledik. Romanlarını art arda okuyup duruyor.

“Evet.”

“Ron’un yarasının tam olarak iyileşmesi zaman almıştı. Ama iyileşmişti. Ben de, Bilgeciğim, hayatım boyunca beni iyileştirebilecek birini aradım durdum. Hermoni gibisi kolay bulunmuyor. Ama sonunda buldum. İyileşiyorum. Zaman alacak ama başladı.”

İlgisiz ve soğuk görünsen de dinliyordun. Devam ettim.

“Senin de bazen canın acıyor biliyorum Bilge. Seni iyileştirmesi gereken de benim. Senin için her şeyi ama her şeyi yapmaya hazırım. Göreceksin, çok çok iyi olacağız.”

Dinlemesi benim için bir mucizeydi. Birden hafiflemiştim, kalkıp önünde diz çöktüm,

“Seni üzdüğüm, yaraladığım, yapabileceğinden fazlasını beklediğim, koruyamadığım her an için özür dilerim. Hepsini telafi edeceğim canım,” deyiverdim. Soğuk sert baktı bana.

“Kızgınsın. Anlıyorum. Her şeyin daha iyiye doğru gittiğini göreceksin. Gececek öfken, kızgınlığın. Seni çok çok seviyorum.”

Ayağa kalkıp yemek koymak üzere tezgâha döndüğümde yüzüme karşı zorlandığın yumuşamanın geldiğini duyumsadım. Güvenmek istiyorsun bir tanem. Güveniyorsun. Çocuksun, güveniveriyorsun. Güvenini sarsmayacağım bir tanem. Bu öfke, yaraların, güvensizliklerin... hepsinin üstesinden geleceğiz. Yumuşacık bakıyorsun ama kaşların hâlâ çatık. O kadar haklısın ki canım, o kadar haklısın ki!

“İşsel haritalarımız zamanla deneyimlerle değişebilir. Özellikle ergenlik dönemindeki derin bir aşkla, beyin hızlı ve büyük bir değişim döneminden geçerek bizi dönüştürebilir. Bir bebeğin doğumu da aynı etkiyi yaratabilir, bebeklerimiz bize sevgiyi öğretirler. Çocukken istismar edilen ya da ihmal edilen yetişkinler de yakınlığın ve karşılıklı güvenin güzelliğini öğrenebilir ya da daha geniş bir evrene kapılar açan derin ruhsal bir deneyim yaşayabilirler.” Beden Kayıt Tutar, sf.129

Tüm hayatım boyunca o kadar çok uyumuşum ki, belki de bu yüzden uyuyamıyorum. Bu gece korkuya eşlik eden uyanıklığı tadıyorum. Korku. Ne zaman gideceksin?

Bana bir şey olursa, hayır, çocuğumun onların eline düşmesini istemiyorum. ASLA. Babanla yaşamalısın. Baban çabucak gelip seni almalı ve hızlıca değişip dönüşüp bir keşiş gibi iyi bir baba olmalı, konservatuvarı bitirmeni sağlamalı, hızla seni merkezine koyacağı bir hayata büyüüp sonuna kadar bunu sürdürebilmeli. Bunun için nasıl bir hazırlık yapmalı?

Bana bir şey yaparlar mı? Hatırladığımı öğrenirlerse beni yok etmek isterler mi? Çok çok hızlı iyileşmeliyim. Her şeyi hemen hatırlamalıyım.

“Marilyn gibi zeki, cesur ve tekrar eden yenilgilerin karşısında merakla ve kararlılıkla durabilen insanlar yardım aramaya başlarlar.” Beden Kayıt Tutar, sf.129

Ne güzel bir cümle. İyi hissettirdi.

Bugün şifreyle açılan apartman kapısının kilidine anahtar sokmaya çalıştım. Tüm hayatım perdeleri sonuna dek açılmış zihnimde oynarken şuursuzca yaptığım bu davranışı nasıl yorumlamalı? Unutkanlık çözülmesi ve amnezi ile unuttuğum tüm anıları hatırlamak, düşünmek, anlamak ve sindirmek için zamana ihtiyacım var. Bu arada da anne olmayı, çocuğumun ihtiyaçlarını ve gel gitlerini karşılamayı başarmalıyım. Yapacağım. Birlikte güçleneceğiz.

Sitenin güvenlik görevlilerine saldırıya uğradığımı, tehdit aldığımı, akşam sekizden sonra kim gelirse gelsin beni aramamalarını ve bana gelen kimseyi içeri almamalarını rica ettim. Dün çilingire uğrayıp kopyalanamayan bir anahtar seçip, taktırdım. Bir de zincir.

Henüz farkındalığım ne kadar gelişti emin olamıyorum. Kötücül bir davranışla karşılaşsam yine zihnimi kapatıp teslim olacağımdan korkuyorum. Güvenlik de kimseyi içeri almayacak. Yine de... Pencerelerimiz, perdelerimiz kapalı. Uyumadan ne kadar dayanabilirim?

Güvenlikte iki adam vardı. Biri saldırı hakkında soru sordu, diğeri anında elini onun koluna koyarak onu susturdu. Bana bakarak, "Tamam," dedi. Hakkımda ne düşünüyor bu adamlar? Dışarıdan nasıl görünüyorum?

“Duygusal beynimizi sahiplenmeyi öğrenmeye başladığımızda değişim başlar.” Beden Kayıt Tutar, sf. 129

Gün boyu dalga dalga yüzleşıyorum. Geçmişimin karanlıkta kalmış parçaları peş peşe gerinerek uyanıyor. Henüz çok eksik var. Bilge ile ilgili bir şey hatırlamayı kaldırabilecek gibi hissetmiyorum. Onun da zamanı gelecek.

Hüznün, acının ve korkunun, içimde hapsolup kaldıkları yerden salındıklarını hissediyorum. Tüm bunları kabullenmek çok zor.

Hayatım boyunca üzerindeki örtüyü çekip atmam gereken bir şeyler olduğu duygusuyla yaşadım. Bu şekilde acılar içinde bir girdapta dönerek ölüp gitmek istemiyordum. Hiç durmadan bir şeylerle yüzleşmeye, yeni bir şeyler kabullenmeye çalıştım. Ama bu! Bunlar! Gittikçe büyüyen kocaman bir

girdap gibi geçmişim. Oysa ben ufak bir kaosun içinden geçip sonunda aydınlığa varacağımı, bunun çok hızlı olacağını umuyordum.

18 Eylül 2019

Çocuğumun babasının adı Cafer Taşkın. Telefon numarası... Yok ki! Whatsap'ı var bir tek, o da internete bağlanınca. Bana bir şey olduğu takdirde Bilge'ye o bakmalı. Bilge bir dakika bile olsa ailemin eline düşmemeli. Benim ailemden kimse aranmamalı, KİMSE! Ama babasına ulaşmak her zaman bir sorun oldu. Bilge bisiklet yarışmasında ikinci olduğunda babasına ulaşmak için iki gün beklemişti. Canım.

Dün gece tam 01:45'te uyandım. Uyanırken hızla oturur pozisyona gelmişim. Bilge 1 yaşında değilken, Kawazaki hastalığına yakalanmadan önce, Kızıltoprak'ta Batı'nın bize yemeğe geldiği gecenin devamını görmeye başladığım hatırlayışlarla yüreğim ağzımda atıyordu. Asaf amca ve Sultan yengenin kapıdan içeri ve salona girdiklerini, Bilge'yi almaya çalıştıklarında karşı koyduğumu, Batı'nın beni çekiştirerek arka odalardan birine götürdüğünü, kapıyı kapatır kapatmaz odanın Fenerbahçe'deki genç kızlık odama dönüştüğünü, beni yatağa yatırıp üzerime çıkıp bir eliyle ağzıma sertçe bastırdığını ve şöyle dediğini hatırladım:

“Çağla, eğer kendini ve çocuğunu korumak istiyorsan bir daha bizi arama. Ne evine kabul et ne bizimle görüş. Ne beni ne Doğu'yu ne babamı ne annemi, seninkileri de... Bizden uzak dur. Başka bir yere git. Anladın mı? Uzak dur bizden. Bunu sakın unutma. Hatırlamalısın bunları, duyuyor musun Çağla? Söylediklerimi hatırlamalısın! Uzak...”

Sonra Asaf amca geliyor ve bedenim onun isteklerine göre soyulup pozisyon aldırılıyor. Hem önden hem arkadan aynı anda bir şeyler yapılıyor. İkisi birden, nasıl olabilir?

Salonda uyumuştum. Fırlayıp koridora gidiyorum. Bilge uyanmış tuvalete gidiyor. Çiş yapmış yatağına. Kuru don giymiş halde çıkıyor tuvaletten, “Senin yatağına yatacağım,” diyor. “Tamam,” diyorum. Su içip yatıyor.

Kapıyı, tüm evi kontrol ediyorum. Salona dönüp yatıyorum. Aklımda zebaniler. Çok korkuyorum, çok. Ne zaman geçecek bu korku?

Bu sabah Bilge NeurOptimal'da müzik dinleyip telefonumdan film izlerken, terapistime son hatırladıklarımı anlattım. Kuzenlerimin inisiyatif alıp karşı koyamayacak denli kilitlenmiş olabileceklerini söyledi. Ya çocukları? Almina... en baştan beri biliyordum!

“Sana, evine gelip bir şeyler yapsalar hâlâ hatırlamama ihtimalin var. Belki en başta karşı koyabilirsin ama engel olamayınca yeniden unutacağın bir hale gelebilirsin. Acaba Bilge'nin babasına mı haber

versen?” Terapistimin sonunda yalnızlığımın nasıl bir şey olduğunu anlamasına minnet duyarak bunu değerlendirmeye alıyorum.

Cafer'e hâlâ çok öfkeliyim. Haber vermek isterim. Ama elim telefona gitmiyor bir türlü. Ben ne zaman kendime güvenebileceğim?

Çocuğum NeurOptimal’dan sonra yine gözlerini kaydırды ama daha kısa ve az sayıdaydı. Bu bile sevindirici bir gelişme. Rahatladığımı hissettim. O da rahatladığını söyledi.

İstanbul’dan gitmeli miyiz?

Dünyayı gezip yerleşecek güvenli bir yer arayıp durmam hep bu yüzdenmiş. Gideceksek başka isimlerle ve hiç gitmediğimiz bir yer olmalı.

Çocuğum yeni konservatuvara başladı. Terapistimi buldum, iyileşiyorum, güçleniyorum. Şimdilik buradayız. Belki taşınmalıyız. Okula yakın bir eve. Taşınmaya ne halim var ne de gücüm.

Bu gece uyuyabilecek miyim? Çok yorgunum.

Bilge’ye bugün başarmak ve güçlü olmaktan bahsettim. “İnsanlar çalışarak başarılı olurlar. Bazı insanlarsa birilerinin başarılı ve güçlü olmalarını istemez. Ailem de öyleydi, beni hep engelledi. Yine de yürümek istediğim yolda yavaş olsa da yürüdüm. Yalnızdım, nasıl çalışacağımı, ne yapacağımı bilmiyordum. Hâlâ öğreniyorum. Sen yalnız değilsin, ben yanıdayım, seni destekliyorum. Konservatuvar gibi bir yerdesin, müzisyen olmak istiyorsun ve ülkenin en iyi öğretmenleriyle çalışıyorsun. Bir yerlere varmanın, güçlenmenin çalışmaktan başka yolu yok. Ne olur çalış, başar ve güçlen canım,” dedim.

“Ya kötü bir şey olursa?”

“Ne gibi?”

“Bilmem.”

“Kötü bir şey olursa seni korumamı ister misin?”

Sustu. Bir daha sordum. Zayıf bir sesle, “Evet,” dedi. Sanki onu koruyabileceğime inanmıyor.

“Peki sen kendini korumak ister misin?” diye sordum bu kez.

“Evet.” Bu evet zayıf değildi.

“Şimdilik yapman gereken tek şey çalışmak o zaman.”

“Buna bağlayacağını biliyordum. Keşke o terapistle gitmeseydin!” diye parladı birden.

Ne yapıyorum ben? Konservatuvarın çalışma disiplini ebeveynlerin içinden mi çıkıyor yoksa? Benim gibi zayıf halkalar kopup giderler. Çocuğuma bunu yapmamalıyım. Bir yandan da çocuğumun güvenlik algısını alt üst ediyorum. Lanet olsun. Korkudan öleceğim sanki.

Terapistim bu sabah her hastasının daha kötü bir hikayeyle geldiğini, acaba kafamda mı kuruyorum diyerek kendini sorgudan geçirdiğini söyledi. Tanrım, neler oluyor? Yalnızlık beni zayıf düşürüyor. O yalnız değil ki! Hastalarımın durumunu kimseyle konuşmazmış. Nasıl taşıyor? Nasıl kaldırabiliyor bunca hikâyeyi? Bir tek ben de değilim. Bir sürüüz. Terapistler de kendi aralarında kurullar oluşturmali belki. Başkalarına tüm bunlar inanılmaz mı gelir? Bu inanma zorluğunun yarattığı boşlukta amcam, babam gelip insanları satın alabilir mi?

Ben ne zaman güçleneceğim? Ne zaman bitecek lanet dissosiyasyon? Ne zaman? Olabilecek mi böyle bir şey? Kırk beş sene sonra her şeyin farkında, aklı başında ve güçlü bir kadın olabilecek mi? Terapistim de korkmayacak mı? Duygu aktarımı yaşamıyor mu?

“Bana inanmıyor musunuz?”

“Tamamıyla inanıyorum. Sadece bu hikayeler hep beni buluyor.”

Kendini sorguluyor. Sorgulamak... her daim iyi bir şey. Yoksa hiç ilerleyemezdim. Ne olur zayıf düşme. Tek umudum sensin.

Yıllar önce Doğu'ya anlatmışım. Benim gibi yalnız anne olan arkadaşım Nalan'ın evinden aşağı sokağa inmiş, rüzgârlı bir gecede kaldırım üstünde ayakta söylemişim,

“Babam beni taciz etmiş. Aile Dizimlerinde hep bu çıkıyor. Çok çok öfkeliyim. Dava açmak istiyorum,” demişim.

“Sen hatırlıyor musun bir şey?” diye sormuştu.

“Birkaç an var sadece,” demişim. Babamın havluyu üzerimden çekip çıplak vücudumu seyrettiği an, Bodrum'da denize atlayacakken dönüp baktığımda gördüğüm şehvetli bakışları, bana hiçbir zaman normal bir baba gibi rahat dokunamadığını, sarhoşken bana yaslandığında annemin onu uzaklaştırdığını...

Gözleri açılmak üzereydi ki, “Sadece bunları hatırlıyorum,” demişim. Yine kısılmıştı gözleri. Terapiye gideceğimi söylemişim. Mor Çatı'ya gittiğimi, beni yönlendirdiklerini anlatmışım.

“Ne hatırlarsan hatırla asla emin olamayacaksın,” demişti. “Üstelik hep bununla yaşamak zorunda kalacaksın. Bununla anılacaksın.”

“Ben zaten hep bununla yaşıyorum. Kanıyorum Doğu. Her haftanın 5 günü altımdan kanıyorum. Berbat durumdayım. Dalıp gitmişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sormuştum.

Hızlıca toparlanıp, “Babana kızdım,” demişti. Sonra kararlılıkla eklemişti, “Everest ailesini yok edersin Çağla. Tüm aileyi yok edersin.”

“İnanıyorsun bana,” demiştim.

“Hayır, inanıp inanmamam değil konu. Doğru olsa da olmasa da bir kez böyle bir şey duyuldu mu tüm aile yıkılır, adı çıkar, kimse bize bir daha güvenmez. Her şeyi kaybederiz.”

“Her şeyi mi?” diye sormuştum şaşkınlıkla. Neden bahsediyordu böyle?

“Sokakta kalırız Çağla. Bunu mu istiyorsun?”

Şöyle bir düşünmüştüm, “Hayır elbette sokakta kalmamızı istemiyorum,” demiştim.

Trafiğe ve yanımızdan geçen insanlara teğet sessiz durmuştuk bir süre. Sonra Nalanlara çıkmıştık. Asansöre bindiğimiz an ve Nalan'ın apartman merdivenlerini dolaşarak üst kata ulaşan sesi ile kendime gelişim ve doğru kata inişimiz arasındaki boşluğu fark ediyorum. Doğu Bilge'ye hediye getirmişti. Onu vermişti. İçeri girmemişti. Nalan'la tokalaşıp gitmişti. Sonra ne olmuştu? Ben nasıl durulmuş, vaz geçmişim? Elimde hiçbir şey yoktu. Sokaklarda sefil olmuş bir Çağla ve sefil yavrusunun imgesi yaşıyordu kafamın içinde. Bu şekilde panik ve korku içinde zırvalamak yerine yeniden karanlığıma geri dönmüştüm. Ne Mor Çatı ne terapi ne de dava, hepsini nasıl birden unutmuştum? Ardından babam kademeli olarak harçlığımı arttırmıştı. Bir sene geçmemiş arabamı yenilemişti. Sonraki sene de bana full donanımlı lüks bir çekme karavan aldı. “Karavanı annene söyleme,” demişti. Bir süre sonra da Kızıltoprak'taki apartman yıkılıp yeniden yapıldıktan sonra üzerime yapacağını söylemişti. Bu beni çok memnun etmese de adım adım gittiğimiz gibi bir düşünceye kapılmışım. Kendimi suçluyordum, yaşıma rağmen ailemle hâlâ aramı düzeltemedim, onları idare edemiyorum, gibi düşünceler geçiyordu aklımdan sürekli. Babam bana karşı yumuşacık ve tatlıydı. Her şeyi unutmuştum. O arada hatırlamadığım başka neler oldu bilmiyorum!

Yeşim Cımcöz Yazıevi'ne başladıkdan bir süre sonra roman olacak diye tutturduğum ama başı ortası sonu belirsiz, darmadağınık çalakalem bir karalamaya gömülmüştüm. İlk defa amcamla ilgili güçlü bir şeyler gelmeye başlamıştı. Eskiden sürekli gördüğüm kâbus aklıma geliyordu. Çok küçükken salonumuzda duran koyu ahşap kollukları, krem rengi kutu gibi düz kadife minderleri olan koltuk

takımının teklisinde der top olmuş oturuyorum. Minderle birlikte havalanıyorum. Koltuğun içinden dev bir yumurta çıkıyor. Yumurtaya doğru hiç kıpırdamadan uçup üzerine konuyorum. Yumurta ile birlikte uçarak pencereden çıkıyorum. Gece. Apartmanlarla dolu bir yerde alçalarak yumurta beni bırakıp kayboluyor. İki apartman arasında loş ve ıslak bir yolun başında duruyorum. Oradan yürüyerek yüksek apartmanlarla çevrili bir avluya geliyorum. Islak yerlerde sokak lambalarının ışıkları yansıyor. Avlunun ortasında durup etrafa bakıyorum. Kimse yok. Apartmanlardan birinin zemin katında yerden bitme balkon parmaklıklarının arkasında Bay Özcan'ı görüyorum birden. Çiklet reklamlarında giydiği gibi kocaman bir göbeği, balkon parmaklığına dayalı bir bastonu, pantolon askıları var. Baş parmaklarını pantolon askılarına geçirmiş bana bakıyor. Birden bir elini gözüne doğru kaldırıyor çarpık bir şekilde gülerken işaret parmağıyla bir gözünün alt kapağını aşağı indiriyor ve “pışşıışk,” diyor. Sıçrayarak uyanıyorum.

Ankara'daki sevgilim Emre ve ailesiyle yaşarken yine bu rüyadan uyandığımda sevgilim çılgılık attığını söylemişti.

Yazdıklarım da tam bir hikâye yoktu. Başlığını “Kabuk” koymuştum ve kalın kabuğun altından dışarı çıkmak isteyen ne varsa serbest bırakmak üzere Yazıevi'nin tekniklerini kullanarak durmaksızın yazıyordum. Çocuğumun okulda olduğu zamanlar ya yazıyordum ya da karşı koyamadığım yatma isteğine kapılıp yatıp uyuyordum. Ne zaman yatağa girsem kulağımın dibinde amcamın sesini duymaya başlamıştım. Güzel şeyler söylüyor, sonra birden terbiyesizleşiyordu. Dehşete kapılıp düşünmemeye çalışıyordum. Yazmaya ara verdiğim bir seferinde bulaşık yıkarken sağ işaret parmağımı ileri geri kesmişim şuursuzca. Parmağım acıyordu, elle yazdığım için yazamaz olmuştum. Yine unutmuştum.

Kızıltoprak'taki evde yaşarken hiç iyi değildim. Dayanamaz hale geldiğimde Bilge'yi alıp Bilgetepe'ye gidiyordum. Bilge'nin piyano dersleri için İstanbul'a geliyorduk ara ara. Piyano öğretmeniyle aramızda bir yakınlık oluşmuştu. Öyle tertemiz kalpli, muhteşem bir müzisyendi ki bu yakınlığın ilerlemesini hem istiyor hem istemiyordum. Aramızdaki yedi yaş farkı hiç önemsemediğim halde kendime bahane ettim. Birlikte olursak onu da sonra kötü hatırlayacağıma, yürümeyeceğine inandırdım kendimi. Sarılıp kaldığımız günün ertesi sabahı, erken bir saatte araba vapurunu yakalayıp Bilgetepe'ye kaçtım. O da bana kendini tamamıyla kapamış bir daha ne telefonuma cevap vermiş ne de Bilge ile ders yapmıştı. Ondan öğrendiğim üç Bach parçasını hâlâ aşkla ve keyifle çalarım. Harika bir öğretmendi, bizi bırakmasaydı ben de Bilge da bugün piyanoda coşmuş olurduk. ‘Sarabande’ parçasına çalışmaya da birlikte başlamıştık. En sevdiğim parça çaldıklarım arasında, en çok çaldığım. Ona çok karamsar geliyordu ama beni çok tatmin ediyor bu parça, bütünüyle beni anlatıyor. Handel'in ‘Sarabande’si, dünyayı olduğu gibi durdursak, donup kalsa, göreceğimiz manzaranın ne kadar acıklı ve hazin olduğunu bağırıyor göz yaşları içerisinde.

1993'te, ben 19 yaşındayken, Konkordato Hukuku yayınlandığında babam beni Everest Hukuk bürosuna kutlamaya götürdüğünde ve birlikte bana her şekilde defalarca tecavüz ettikleri gün ya 10 ya da 11 Mayıs. Ya da ikisi birden. Günlüğüme yazdıklarım... En büyük yolculuk kendini tanıma

yolculuğu dedikleri bu muymuş? Bu sözü söyleyenlerin ne dediklerini biliyorlar mı gerçekten? Kendimi tanımak için didindim durdum, kendimde ne gördüysem ne bulduysam uçuştı karıştı bulamaç olup geri gelip üzerime çullandı. Tutamadım, bilemedim kendimi, hiçbir şey olamadım, anne olmak dışında. Birileri insanlığın karanlık yüzüne gerçekten bakmak istemese, kalkıp Beden Kayıt Tutar gibi kitaplar yazmasa, Freud'un iki yüzlülüğünü, ensesti fantezi diye ketleyerek yüz yıllık bir koruma sağladığını anlatmaya başlamamış olsa, ben hâlâ beni anlamayan, külliye yanlış yorumlayan ve hiçbir işe yaramayan terapistlerde dolaşıyor olacaktım. Tüm bu cesur insanlara binlerce teşekkür ederim. Ben kendi başıma uyanamıyordum. Ancak yardım arayacak gücüm vardı. Çok şanslıyım. Bulamayabilirdim. Geç de olsa...

Kuzen Batı, Fenerbahçe'de annemlerle yaşadığım zamanlarda bana kaçmam, kurtulmam, kendimi korumam, tüm bunları hatırlamamla ilgili bir sürü şey söylemişsin.

"Gitmelisin, çok daha korkunç şeyler olacak," demişin. Hatırlamalarım durmuyor. Sen de katıldın. Evet direndin ama sen de beni beceriyordun. Sen de. Seni de duyumsuyorum. En çok direnen, en çok ağlayan hep sen oldun. Boyun eğdin sonunda. Bilge doğduktan sonra annenle babanı evime getirdin, şuursuzca izin vereceğimi bilerek onları evime aldın. Bilge henüz bir yaşında değildi! Sen de hafta sonları kızını, Cansu'yu alıp babana götürüyor musun? Yapmıyorsun bunu değil mi Batı?

18 Eylül 2019, 19:32

Terapistime

Şafak hanım, Bilge'nin güvenlik duygusunu bozmuş olmaktan endişe ediyorum. Bebek gibi konuşup davranmaya başladı yine. Umarım NeurOptimal yardımcı olacak. Bu arada ben ne yapabilirim? Halimi ona açıklama denemelerimden rahatsız olduğunu söyledi. Ne yapmalı böyle bir durumda? 10 yaşında o daha. Anlaması mümkün değil. Üstü kapalı konuşmalarım da onu tatmin etmiyor ve sıkıyor.

19 Eylül 2019, 16:20

Terapistimden

Merhaba Çağla, Bilge'nin bebeksi davranışları güvende olduğu bir döneme gerileme savunma mekanizması olabilir. Yani "benden anlayamayacağım ve yapamayacağım şeyler bekleme, ben çok küçüğüm" deme olasılığı yüksek. Bundan sonra sadece 10 yaşında bir çocuktan beklenen şeyleri görmeyi bekle ve bunu ifade et, yani okuluna gitsin, okulla ilgili sorumluluklarını yerine getirsin, 10

yaşında bir çocuk gibi oyun oynasın, iyi vakit geçirsin ve kendi öz bakım işlerini yapsın yeterli. Evin düzenini sağlama, güvenlik, iyileşme ve annelerin yapması gereken diğer işleri yapma işinin de sana ait olduğunu söyle. Daha önceki anlatımlarının onun yaşındaki bir çocuk için yanlış anlaşılabilirliğini ve pişman olduğunu belirt. Onun sadece 10 yaşında bir çocuk olduğunu unutmayacağını, eğer unutursan mutlaka bunu sana hatırlatmasını rica et. Umarım NeurOptimal bu durumdan hızla çıkmasına yardım eder. Durumunu açıklamadan öğretmenlerine sor, okulda nasıl davranıyor? Bebeksi davranışları sadece seni gördüğünde sergiliyor olabilir. Yarın görüşmek üzere. Ş.

Kardeşimin Facebook'una bakıyorum yıllardan sonra ilk defa. 2007'de 'Nurettin Teksan İlkokulu'ndan arkadaşları ile 20. Sene buluşma fotoğraflarını görünce kalakaldım. Ben de bu okulda okumuştum ilkokulu. İkinci sınıfta geçmiştım o okula. Göztepe'den Fenerbahçe'ye taşındığımız zaman. Göztepe için annemin, "Bir sene durdun orada," dediğini hatırlarım. Ayla öğretmen. Oysa birkaç hafta önce, henüz bir şey hatırlamazken, Whatsap'tan eski bir iki fotoğrafı sorduğumda, bu sefer, Nurettin Teksan'a dördüncü sınıfta geçtiğimi yazmıştı. Zaman algım çok zayıf. Geçmişim öyle bulanık ki. Şimdi anlıyorum nedenini, 45 yaşında! Ama hayır, Göztepe'deki okulda sadece bir sene okumuştım. Nurettin Teksan İlkokulu'nun bahçe duvarı evimizinkiyle aynıydı, yürüyerek gidip geliyordum. Öğretmenim Sümer Baymur'du. Orayı daha çok hatırlıyorum. Peki sınıftaki kilitli kitap dolabı hangi okuldaydı?

Benim de aynı okulda okumama rağmen ilkokuldan tek bir arkadaşımın olmaması ne üzücü. Bırak yirmi yıl boyunca her yıl buluştuğum bir grubu, bir kişi bile yok. İlkokulda yalnız ve içime dönüktüm. Bir tane bile çocukluk arkadaşım yok.

Önüme çıkan herkes bana iki kötü davranıp bilincimi kaybettirip istediğimi yaptırabilir mi? Bu hep böyle mi oldu? Başkaları da oldu mu?

Kötü davranışa karşı ne kadar gücüm var? Ya çocuğumun?

Tüm geçmişimi düşünüyorum... Bana bu kadar kötü davranıldığına dair ne böyle güçlü bir algı ne son zamanlarda hatırladıklarım vardı. Sadece babamın beni dövmelele, annemin soğukluğu, yalnızlığım ve içimdeki isyan, acı. Ara ara ya baba ya amca, küçükken beni bir iki cinsel olarak istismar etmiş olabilir şüphesi. Ailem dışında kaba saba haksız davranışlara maruz kaldığım topluluk içi kısacık anlar var. Bacaklarım titrer, ne yapacağımı bilemem böyle durumlarda. Güçlü duramam. Arkasından konuşur ve kendi kendime bolca tepki veririm ama o an hiçbir şey yapamam. Yazmak burada da rahatlatır beni.

Çocuğumun babasının en ufak bir kabalığına tahammülüm yok. İlişkilerimde ilk başlarda hep uysal ve uyumlu olmam sonraları haksızlığa uğradığımı düşündüğümde tepki vermemi daha da zorlaştırır önce. Sonra da kontrolsüzce zıvanadan çıkarım. Cafer'le de fazlasıyla laubali olduğumuzda, kabalık yapıp

yalan söylediğinde çılgınca tepki verdim, veriyorum. Onun da yaralarla dolu olduğunu bugün daha iyi görebiliyorum. Keşke o da kendiyle uğraşsa. Sırf çocuğumuz için bile ne iyi olurdu.

Hayatım boyunca neden bu kadar çok acı çektiğimi, kimseye güvenemediğimi anlamak iyi bir şey elbette ama anladıklarım o kadar korkunç şeyler ki! Teslim olmazsan yok olacağına inandıran şeytan bir amcanın varlığı ve üzerimde yaratmış olduğu güç, tüm bunları bir başına başaramazdı diye düşündürüyor insana. Doğu sağ kolu olabilir, babam, kardeşim, Batı çaresiz kulları olabilir. Annem, yengem sadık hizmetkârları olabilir. Tarikat gibi. Gerçek olabilir mi bunlar? Resmi hâlâ tam ve net göremediğimi hissediyorum. Sanırım tüm suçu ya babama ya amcama atmak, onlardan birini, sonra kardeşimi, kuzenlerimi apak çıkarmak istiyorum bu hikâyeden.

Uzak kuzen Hasan'ın şaşkınlığını hiç unutamamışımdır. O sessiz, koca dudaklarını sarkıtmış düşünceli şaşkınlığını. Hatırlamadığımı anlamış olmalı. O ne biliyordu? Bir kere öpüşmüştük. Benden hoşlanmıştı. Babası öldükten sonraydı. Bilincim bu kadarına açık onunla ilgili.

“Semahat teyze konuşmalarımızı duymuş,” dediğinde arabasında oturuyorduk. Yakalandığımız için hem utanmış hem de öfkelenmiş ayağımı hırsıyla yere vurmuştum. Şaşkınlığı orada başlamıştı.

“Ne dedi?” diye sormuştum.

“Buna hemen son vermelisiniz dedi.”

“Ne yapacaksın?” diye sorduğumda, “Ne yapacağız?” diye yanıtlamıştı.

Yavaş yavaş anlamıştı, ben yoktum. Ben yoktum Hasan. Sen istersen bana sevgiyle sarılabilirdin. Seninle açık bir bilinçle flörtleşmişim. En azından flörtleştiğimizi biliyorum, hep bildim. Sen onlardan değildin. Sonra sana benimle ilgili neler anlattılar kim bilir! Evlenmeden önce ve sonra ne zaman eşinle bir araya gelsek sen sessizce bizi dinledin. Aynı şaşkınlık.

“Benziyorsunuz,” demiştin ilk buluşmamızdan sonra. Fenerbahçe parkının girişinde küçük bir avm vardı o zamanlar, içinde bir kafe masasında oturmuştuk. Ezgi'nin saçları dümdüz, upuzun ve bakımlıydı. İnce, uzun boylu güzel bir kızdı. İyi anlaşılmış, heyecanlanmıştık. Hiç unutmam o ânı. Benziyorsunuz! Yıllarca aklıma gelmiş, düşünmüşümdür bunu: Kova burcu olmamızın dışında neyimiz benziyordu? Üstelik görüşmeyiz bile, bunca yıldır. İlk ve son yakın sohbetimizdi o. Sen de onlardan oldun mu Hasan? Sen de benim gibi kolay dissosiye olan bir kadın mı aradın buldun? Yoksa romantik bir söz müydü o? Benziyorsunuz. Belki de ben büyütüyorum, her zamanki gibi!

Neden seni düşündüğümde de zorlanıyorum şimdi? Diğerleriyle karıştırıyor olabilir miyim seni? Hayatıma girişinin tek nedeni İsmet dayı öldükten sonra sana duyduğum şefkatti belki. Sonrası? Baban öldüğünde tertemiz kalbi olan iyi bir insandın. Ya sonrası? Semahat teyzenin evinde kalabalık bir aile

buluşmasında sana iyi maaşlı bir iş bulunduğunu, amcamın seni tebrik ederken artık senin de ailenin başarılı erkeklerine katıldığın gibi bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Sonra ne olduğunu merak etmeme neden olan da bu kutlama ve ihya aslında.

Eş olarak bana benzeyen, travma ve amnezi geçmişi olan kadınlar mı seçtiniz hepiniz?

20 Eylül 2019

Almina'yla ne zaman göz göze geldiğimizi, sessizce konuştuğumuzu, ortak kaderimizi anladığımı hatırladım. Hamileydim. Sümeyye ve çocuklarla Bağdat caddesindeki Mothercare'de buluşmuştuk. Gündüz. Sancar bez kullanmayı bıraktığı için ona ödül olarak itfaiye arabası almak istiyordu Sümeyye. Almış mıydı hatırlamıyorum. Akşamüzeri birlikte yemek yemek için Doğu ve Batı'yla buluşmuştuk. Ne olduğunu anlamadan Baran da bitmişti yanımda, "Eğlenceyi kaçırır mıyım hiç!" demişti. Şaşırmıştım onu görünce. Sonra Sümeyye Sancar'ın hâlâ bez kullandığını, altına yaptığını, şöyle üst katı boş, çocuklarla rahat edebileceğimiz bir yere gitmemizi istemişti. Israrla bana bakıp bu konuda onay istediğini hatırlıyorum. Tabii ki olurdu, ne olacaktı ki! Sonraki sahnede öyle bir yerdeydik. Sadece bizim olduğumuz boş bir kattaydık. Yan yana masalara yayılmıştık. Sancar masalardan birinde sırtüstü yatıyordu, altı açıktı. Batı, Almina'ya sarılmış şöyle demişti,

"Senin kadar güzel değil belki ama o da bizim Alminamız!" Sonra ona daha sıkı sarılıp, "Değil mi Alminacığım?" diye sormuştu.

Almina'yla bakıştığımızı hatırlıyorum. Birbirimizi anlamaya çalışan bakışlar, cesaret arayan, çaresiz. Teslim olmuşluk. Cesareti benden bulmayı bekliyordu sanki. İlkokula giden küçük bir kız çocuğu, sessiz, az konuşuyor, ara sıra gözlerini kaydırıyor. Tıpkı benim çocukluğumda olduğum gibi, her şeyi kendi içinde yaşayan bir çocuk. Cesaret ararken teslimiyeti aralanmış, az sonra tamamıyla teslim olacak. Bir garson gelmişti, hatırlıyorum,

"Ne yapıyorsunuz siz böyle? Burada böyle şeyler yapamazsınız!" diye bağırıyordu. Bunu hayal meyal hep hatırladım. Kafama çarpan fakat anlayamadığım için boşluğa geri gönderdiğim bir anahtar gibi.

Doğu'nun ceketinin iç cebinden para çekip çıkardığını, bir koluyla garsonu omzundan tutup yönlendirerek, bir süre bu kata kimsenin gelmemesini söylediğini hatırlıyorum. Adam gerisin geri merdivenden aşağı yollanmıştı. Sümeyye gerilmişti, oysa erkekler aymazca gülüyorlardı! Nasıl da iş bilirler! Devam, diyorlar. Ne yapıyoruz? Almina, Sancar (masanın üzerinde altı çıplak, sırtüstü yatmaya devam ediyor), hamile ben, Baran, Batı, Doğu, Sümeyye... Ne yapıyoruz biz Allah aşkına?!. Yemekler biz tekrar söyleyene kadar gelmesin diye talimat veriliyor. Sümeyye toparlanmamızı istiyor...

Garson olanları kabul etmemiş, yanında başka bir adamla birlikte geliyor.

“Hayır,” diyor adam. Toplanmak zorundayız.

“Yemeklerinizi yiyin ve defolun gidin buradan,” diyor. Neredeydik? Yıl? Hamileydim. 2009.

Dışarı çıktığımızda yürürken karnım ağrımaya başlıyor, “Galiba geliyor,” diyorum korkuyla. Batı hemen beni cadde üzerindeki banklardan birine oturtuyor. Diğerleri arabaları almaya gidiyorlar. Batı bana öyle ilgili ve iyi davranıyor ki. Bir süre sonra ağrım geçiyor, “Yanlış alarmmış,” diyorum. “Bana ne kadar iyi davranıyorsun,” diyorum Batı’ya şaşkınlıkla. Gülüyor, “Öyle mi?” diyor. Doğu beni eve bırakıyor. Arabada uzun uzun sohbet ettiğimizi hatırlıyorum.

Tekrar böyle başlamıştı belki.

Eski defterleri karıştırıp buluyorum. Kırıntı’ymış restoranın adı.

Dün gece çok kötü oldum. Bir şekilde evime girdiklerinden öyle şüphelendim ki evde kalamayacak hale gelmiştim. Çifhavuzlar’da oturan bir arkadaşımı aradım. Pek iyi hissetmediğimi, yalnız kalmak istemediğimi söyledim. Arkadaşım, “Gelin o zaman,” dedi. İki oğlu var. Onlarda kaldık gece. Bilge çok sevindi.

Cep telefonumda Asaf Everest diye bir telefon kayıtlı olduğunu görünce çok geçiriyorum. Sultan yenge onun cebi yok demez miydi? Ben amcamı hep bürosundan aramaz mıydım? Sekreterle konuşurdum önce. Darma’yı bulmama yardımcı olduğu konuşmalarımız sırasında böyleydi. Sonra ne oldu? Ne ara telefonuma numarasını kaydettim. Asaf amca da değil, Asaf Everest! Fark ediyorum ki aile bireylerim hep isim soyad yazarak kaydetmişim telefonuma. Amcamın cep telefonu olduğunu bile bilmiyorken nasıl numarası kayıtlı telefonumda? Neden? Arıyor muyum ben onu? Neden var bu numara telefonumda? Neden?

Bilinçli ve bilinçsiz bir ben var. Biri bildiğim ben, güvensiz, sürekli sorgulayan, hiçbir şeye inanmayan, isyankâr, cesur ve özgür ama bir o kadar da içi korku dolu. Diğerleri itaatkâr, zevk vermekle sorumlu, tüm yaratıcılığını bu konuda hünere dönüştürmüş orgazmik bir kadın. “Onu bunun için yetiştirdik biz!” Amcam böyle dememiş miydi? Yetiştirilmişim ben!

Geceleri telefonumu kapatsam da sonra açıyor olabilir miyim? İtaatkâr ben bunu yapıyor olabilir mi? Güvenliğe gece sekizden sonra kimse için aramayın demiştim ama, “Bir tek onlar gelebilir, ailem onlar, akrabalarım...” demiş olamaz mıyım? Güvenlikten biri dün beni gördüğünde neden o yarım ağız çarpık gülüşü yaptı? Neden? Ne hakla?

Daha da beteri, bu sitede bir daire kiralamış, satın almış bile olamazlar mı?

Fotoğraflarını versem güvenliğe, ne olur? Tehlike büyür mü?

Bizi kim koruyacak? Bir yolu olmalı. Güvende değiliz.

İtaatkâr ve zevk vermek üzere yetiştirilmiş kimliğimden kurtulmalıyım. Artık varlığından haberdarım, benliklerimden birisin sen. Seni biliyorum artık!

Bilge’de de böyle bir deneme, çaba başlamış olabilir mi diye endişeden çıldıracak gibi oluyorum. İngilizce öğretmeni Mr. Sean ile odasında kart oynarken, “Look,” dediğinde öğretmenin oyuncu ama utangaç bir sesle, “Nooo Bilge,” dediğini duydum. Yanaklarının kızardığını görür gibi olmuştum. Mutfakta oturmuş kitap okuyordum. Ne oluyor diye dikkat kesildim. Öğretmen, “You wanna see more,” dediğinde fırlayıp ayağa kalktım. Birden zınk diye durdurdum kendimi, şayet bu kart oyununda bir kart için yapılmış bir konuşmaysa o şekilde o odaya gitmem çok saçma olacaktı. Saçma! Hiç istemeyerek içim bulanarak geri oturdum.

“Saçmalıyorsun!” Hep saçmaladım anne, baba, evet, hep saçmaladım ben.

“Annenle çok benziyorsunuz.”

“Neyimiz benziyor baba?”

“Her şeyiniz değil tabii.”

“Neyimiz benzemiyor baba?”

Neden konuşmuyorsun, neden gülüp geçiyorsun? Cevap versene.

Babam o gün yere kapanmasaydı, amcamın tehdidini kabul etmeseydi, tüm hayatım daha mı farklı olurdu? En azından bir tacizci baba, bir de kötü annem olurdu. Belki kardeşim hiç bu kervana katılmazdı. Kuzenlerimle aynı olurdu belki, hani bir parça eşit. Onlar da benim gibi kurban, kurtarılmamış olsalar da hayata tutunmaları, başarılı olmaları için uğraşılmış. Kardeşim, babamın fabrikasında çalışıyor. Onca çabasına rağmen onun benim kadar uzaklaşmasına hiçbir zaman izin verilmedi.